

Молодіжний ВІСНИК

ГРОМАДСЬКА ГАЗЕТА №89 (114) ВЕРЕСЕНЬ 2018 РОКУ

ДЕРЖАВНОГО ПРОФЕСІЙНО-ТЕХНІЧНОГО НАВЧАЛЬНОГО ЗАКЛАДУ
«ВІННИЦЬКЕ МІЖРЕГІОНАЛЬНЕ ВИЩЕ ПРОФЕСІЙНЕ УЧИЛИЩЕ»
<http://vmvpu.vn.ua> <https://instagram/vmvpu>

<https://www.facebook.com/dptnzvmvpu> <https://www.facebook.com/groups/vmvpusport>

Єдина Країна

Єдина Страна

Вітаємо із Днем вчителя!

Шановні колеги!

Прийміть найщиріші вітання з нагоди професійного свята - Дня працівника освіти.

На ваші плечі лягла велика відповідальність, тому що саме ви з безмежною любов'ю формуєте душі молодих людей, передаючи кожному неоціненний скарб високої освіченості, багатой духовності та прагнення змінювати на краще своє життя і долю своєї країни.

Щиро зичу, аби зерна науки зросли у серцях ваших учнів плідним урожаєм мудрості та натхнення. Нехай цей навчальний рік буде багатим на освітянські здобутки та перемоги, буде сповнений творчої насаги та радості нових звершень.

Бажаю вам здійснення найзаповітніших мрій, нехай у ваших родинах завжди панують тепло, радість та затишок, а серця не втомлюються дарувати вихованцям життєву мудрість.

Від душі зичу великих творчих успіхів. Гідного майбутнього вам і вашим рідним, міцного здоров'я, достатку, людської шанси сьогодні і повсякчас.

Директор ДПТНЗ «ВМВПУ» Дмитрик О.Д.

VIVAT, «МОЛОДІЖНИЙ ВІСНИКУ»!

Знаковою подією в учнівському житті є участь у різноманітних конкурсах. Адже конкурс – це нові враження, цікаві знайомства, неперевершені емоції та дорогоцінний досвід. Це ніби вагомий підсумок у певній важливій для тебе сфері, можливість старанно та креативно працюючи, отримувати чимале задоволення від процесу і результатів, маючи можливість не тільки навчатись один в одного, а й уміти створювати для душі неабияке свято...

І як же приємно, коли твоя кропітка праця нагороджується гідно.

27-го вересня в приміщенні обласного Будинку культури вчителя відбулась церемонія нагородження переможців V обласного конкурсу медіа загальноосвітніх, позашкільних та професійно-технічних закладів освіти.

Цьогорічний конкурс був присвячений відтворенню життя закладу освіти в усій його повноті, збереженню і розвитку кращих традицій, популяризації українського слова та національної культури. Було презентовано творчі досягнення учнів відповідно до номінацій конкурсу.

Продовження на стор.14

ЮВІЛЕЙНА ЗУСТРІЧ УЧАСНИКІВ АСОЦІАЦІЇ «ЦЕНТРАЛЬ»

12-14 вересня в місті Чорноморську пройшла Всеукраїнська семінар-нарада серед представників закладів освіти Асоціації Український національний центр НТФ «Централь». Захід був присвячений двадцятиріччю заснування Українського національного центру навчально-тренувальних фірм «Централь». Семінар-нараду урочисто відкрив директор Чорноморського морського коледжу Одеського національного морського університету Жуха Л.І. та директор Київського професійно-педагогічного коледжу імені Антона Макаренка, голова Асоціації Щербак О.І.

Вінницький регіон представили директор ДПТНЗ «Вінницьке МВПУ» Олександр Дми-

трович Дмитрик та виконавчий директор НТФ «Перлина Поділля» Вікторія Олександрівна Петрова.

У роботі семінару були обговорені питання необхідності впровадження елементів дуального навчання; налагодження міжнародних зв'язків із навчально-тренувальними фірмами країн близького та далекого зарубіжжя; тісні співпраці з випускниками навчальних закладів; залучення шкіл міста до співпраці; наглядових рад роботодавців та інше.

Згідно із програмою семінару-наради, господарі ознайомили всіх учасників із навчальною базою, що забезпечує у повній мірі освітній процес за всіма професіями та спеціальностями, які опановують учні Чорноморського морського коледжу.

Також у програмі семінару-наради

були заплановані екскурсії до провідних, діючих організацій та підприємств Одеського регіону, на яких обіймають керівні посади випускники Чорноморського морського коледжу. Одним із таких є Торговий морський порт у м.Чорноморськ, масштаби якого вражають: працює більше 5 тисяч людей, перевантажують майже 16 млн. тон вантажів за рік і це 2-3 місце в Україні. Велика кількість різноманітного обладнання для перевалки вантажів різних типів, крани, парони, вагоноприймачі для обробки насипних вантажів, зерна, руди, глини, лісу і багато іншого.

Ще одним вражаючим заходом, яке нам довелося відвідати, було традиційне свято «Посвята у студенти». «Це було дуже красиво та патріотично!» – відмітили учасники наради-семінару директорів УНЦ НТФ «Централь».

У гармонійному поєднанні доброзичливої та

продуктивної атмосфери, гостинності господарів, дружнього оточення колег із Волині, Чернігівщини, Івано-Франківщини, Хмельниччини, Київщини, Львівщини, Одещини, Вінниччини було створено сприятливий мікроклімат для участі у семінарі-нараді в рамках програми TRANSFORM на базі Чорноморського морського коледжу та подальшої плідної співпраці з метою покращення освітнього процесу.

В.О. Петрова, викладач спеціальних дисциплін

УЧИТЕЛЮ! ВКЛОНІМОСЯ ДОЗЕМНО ПЕРЕД ВЕЛИЧНИМ ІМЕНЕМ ТВОЇМ

**Із безлічі професій на Землі
Які вже є, яких ще будуть вчити,
Є головна, як віщій, сущій хліб,
І назва цієї професії –Учитель!**

Щорічно в першу неділю жовтня відзначається одне з величних свят – день Учителя. Це свято стосується всіх працівників освіти на всіх рівнях. Учитель – одна із найнеобхідніших і благородніших професій. Вона особлива, бо кожна людина, яка живе на світі, якою професією не володіла б, завдячує вчителю.

Учитель допомагає кожній дитині розвиватися, навчатися, розкрити свій талант і розвинути його, знайти свою індивідуальність, тому що кожна дитина талановита по-своєму. Професія вчителя поєднує в собі мудрість і молодість душі, креативність, величезну енергію, доброту і суворість.

Учитель – це не професія, а ціле життя, яке віддане учням. Педагоги дарують дітям частинку душі. Навчають поважати старших, бути добрим, ввічливим, приносити користь суспільству. Подають приклад терплячості та щедрості. Саме учителі сіють у нас зерна мудрості і доброти.

Я учениця прекрасного навчального закладу, ДПТНЗ «Вінницького міжрегіонального вищого професійного училища», тому хочу привітати своїх викладачів та майстрів виробничого навчання з їх професійним святом і одночасно подякувати за їхню невтомну працю. Адже унікальність їхньої роботи полягає в тому, що результат видно лише через роки.

Низько вклонюся Вам і дякую за науку, терпіння, увагу. Ви для нас стали рідними і близькими людьми. Щиро бажаю Вам здоров'я, благополуччя, довгих років процвітання і достойної заробітної плати. Вашу працю наймовірно складно оцінити, їй просто немає ціни!

**З повагою Тетяна Грабовецька,
учениця групи №33**

ПРОФЕСІЯ МОГО ЖИТТЯ

Зовсім скоро жовтень розфарбує навколишній світ усіма відтінками жовтого та червоного. Небо змінить свій колір із глибокої блакитної емалі на прозору легку пастель. І саме в цю прекрасну пору, в першу неділю жовтня, ми шануємо людей, які присвячують своє життя нелегкій професії – професії Учителя.

Протягом життя кожний із нас виконує роль учителя: люблячі батьки вчать своїх дітей жити у світі, вмілі майстри – навчають премудростям професії, навіть наші друзі та зовсім чужі люди час від часу виступають у ролі вчителів.

Але є такі люди, які обрали роль вчителя професією свого життя. Ці люди жертвують власним часом, власною родиною та власними інтересами. Вступаючи до педагогічних університетів, вони розуміють, що йдуть працювати за покликанням душі, а не заробляти гроші. Це саме ті люди, які залишаються у школі на довгий час і все життя вчать разом зі своїми уч-

нями. Світ змінюється. Сучасні технології змінюють не тільки техніку, але й сприйняття світу. Справжній вчитель не стоїть осторонь. Він стає профі, універсалом, майже супер-людиною у своєму прагненні зацікавити своїх учнів власним предметом. Учитель сьогодні – як агент національної безпеки: озброєний мультимедійними дошками, електронними підручниками, різними девайсами, він опановує методики психологічного впливу, вивчає іноземні мови, займається спортом і навіть, вивчає самооборону. Разом із цим, учитель повинен залишатися Людиною.

Щиро та щедро ділитися душевним теплом, розуміти проблеми своїх учнів та їх батьків, бути прикладом. Так багато вимог до такої, здавалося б, давньої та простої професії! Чи зможе кожний її опанувати?

Насправді, бути вчителем дуже важко. Ти бачиш результати своєї роботи не одразу, через рік-два, а інколи і через десятиліття. Ти віддаєш частину свого серця, дорогі хвилини уваги кож-

ному своєму студенту, відбираючи при цьому час у власної родини. Ти сидиш в інтернеті допізна, вишукуючи щось новеньке та цікавеньке, відбираючи години сну у власного здоров'я, нервуєш на атестаціях, конференціях та педагогічних радах. Намагаєшся нікого не образити та всім приділити увагу. Переймаєшся кожним власним сказаним словом та зробленим вчинком. І все це не заради зарплатні і навіть не заради «дякую» від власних учнів.

Учителі роблять усе це заради вашого успішного життя. Заради ваших очей, які зацікавлено виблискують на уроці, заради вашої впевненості у житті. Так, ми не ідеальні, ми зриваємося, ми буваємо неправі, ми помиляємося, але все це відбувається тому, що ми – люди.

Ми вас любимо, шановні наші учні, пишаємось вашими успіхами, чекаємо через багато років після випусків. І дуже хочемо відчувати вашу повагу і вдячність.

О.О. Веретянова, викладач іноземної мови

Моя професія – моє майбутнє!

Перед кожною людиною постає вибір – ким бути? Який обрати шлях у житті? Це питання стоїть перед кожним випускником, який сьогодні закінчує школу.

Більшість спочатку обирає професію не ту, до якої лежить душа, а ту що обрали батьки чи порадили друзі. На мою думку, потрібно обирати професію з серцем та душею і займатися цим, навіть якщо іншим не подобається Ваш вибір. Вибір професії – це дуже відповідальна справа.

Робота повинна подобатися, приносити задоволення. Саме цей крок є дуже важливим у житті.

Мій вибір – навчати дітей, це та робота, яку я люблю, адже спілкування з дітьми приносить мені задоволення. Коли приходять до мене мої випускники і дякують за підтримку, розуміння, знання, пораду, я розумію, що зробила правильний вибір у житті.

Обирайте професію не тільки розумом, а й серцем та душею!

Т.М. Петрова, майстер виробничого навчання

КОМУ ЦЕ ВИГІДНО?

Однією з найважливіших умов становлення України як єдиної, самостійної та економічно незалежної держави, є створення якісно нової підготовки кваліфікованих робітників у системі професійної (професійно-технічної) освіти. Сьогодні важко переоцінити роль технічно грамотного та всебічно розвинутого робітника на ринку праці.

Так, професійна (професійно-технічна) освіта, як і все наше суспільство в цілому, зазнає глибоких перетворень, але, як і раніше, головне її завдання – підготувати дієздатного кваліфікованого робітника, який не тільки б не загубився у лабіринтах сучасних економічних відносин в Україні, але й зміг успішно реалізувати свій потенціал у новій державі.

ПТНЗ вже багато років є лідерами у низці новацій, що спрощують розвиток професійного становлення фахівців. Заклади ПТО досягли нових успіхів у впровадженні сучасних освітніх технологій. З року в рік вони здобувають нагороди на міжнародних, всеукраїнських та обласних виставках.

А такі результати – якісний показник конкурентоспроможності. За здобутками та відзнаками стоїть кропітка та системна праця кожного працівника та учня ПТНЗ.

Також у наш час реальною складовою освітнього процесу в закладах та важливим кроком входження України в європейський простір стало міжнародне співробітництво.

Наголошуючи на плюсах професійної (професійно-технічної) освіти не можна не зазначити ряд недоліків у відносинах «ПТО – держава».

Існує парадокс сучасного ринку праці в нашій країні, який полягає у наявності дефіциту кваліфікованих робітників в умовах високого рівня безробіття. Важливо сформулювати у майбутніх працівників ті якості, які необхідні на сучасних підприємствах, а роботодавці, в свою чергу, повинні створити відповідні умови праці для кваліфікованих робітників та належну оплату праці.

Майбутнє України і майбутнє ПТО тісно пов'язані між собою низкою спільних проблем. Без підтримки держави професійна (професійно-технічна) освіта не має шансів проводити підготовку висококваліфікованих фахівців, які б результативно працювали на сучасному обладнанні, використовуючи новітні технології. Сьогодні ми все частіше чуємо у виступах керівників різних рівнів, що професійна (професійно-технічна) освіта потрібна Україні. І на це виділяються невеликі, але кошти.

Відповідно до постанови Кабінету Міністрів України від 11 квітня 2018 року №266 та наказу Міністерства освіти і науки України від 27.02.2018 року №206, затверджено перелік закладів професійної (професійно-технічної) освіти

Вінницької області, на базі яких буде створено навчально-практичні центри та спрямовано освітню субвенцію на придбання обладнання, матеріалів та устаткування на загальну суму – 5 430 тис. грн.

«Важливим завданням для нас залишається зробити мережу професійних навчальних закладів доступною та пристосованою до потреб ринку праці. Це сприятиме отриманню більш якісних освітніх послуг, що в свою чергу забезпечить фахове зростання та конкурентоспроможність випускників. Досвід, набутий у Вищому художньому професійно-технічному училищі №5 є корисним у перспективі перенесення його на інші навчальні заклади. Так, ми вже маємо ряд відкритих навчально-практичних центрів галузевого спрямування і я думаю, що цю роботу буде продовжено», – зазначив заступник голови обласної державної адміністрації Ігор Івасюк на щорічній звітній конференції працівників професійно-технічної освіти.

– Вище художнє професійно-технічне училище №5 м.Вінниця (пілотний проект із підтримки будівельної галузі у професійно-технічній освіті за сприяння фонду імені Ебергарда Шьока (Німеччина));

– ДНЗ «Вище професійне училище №7 м. Вінниця» (навчально-практичний будівельний центр «Sniezka»);

– ДПТНЗ «Вінницьке вище професійне училище сфери послуг» (навчально-практичний центр із підготовки кваліфікованих робітників із професії «Швачка. Кравець. Закрійник»);

– ДПТНЗ «Козятинське міжрегіональне вище професійне училище залізничного транспорту» (навчально-практичний центр із підготовки кваліфікованих робітників із професій «Помічник машиніста тепловоза», «Помічник машиніста електровоза», «Монтер колії») та інші.

Відповідно до наявної навчально-матеріальної бази, тенденцій розвитку регіонального ринку праці, з метою спри-

яння якісній підготовці робітничих кадрів відповідно до сучасних проблем економіки, ефективної організації навчально-виробничого процесу з підготовки кваліфікованих робітників, виконання завдань щодо впровадження інноваційних підходів до здійснення системного комплексного, орієнтованого на практику освітнього процесу в системі професійно-технічної освіти заплановано створення навчально-практичних центрів на базі:

– ДПТНЗ «Вінницьке міжрегіональне вище професійне училище» – навчально-практичний центр із підготовки кваліфікованих робітників із професій «Електромеханік з ремонту та обслуговування лічильно-обчислювальних машин», «Оператор з обробки інформації та програмного забезпечення, монтажник інформаційно-комунікативного устаткування»;

– ДПТНЗ «Вінницьке вище професійне училище сфери послуг» – навчально-практичний центр із підготовки кваліфікованих робітників із професій «Кухар», «Кондитер», «Офіціант. Бармен» та «Майстер ресторанного обслуговування»;

– Комаргородське вище професійне училище – навчально-практичний центр з підготовки кваліфікованих робітників із професії «Тракторист сільськогосподарського виробництва».

Створення таких центрів дає поштовх до якісного розвитку професійної (професійно-технічної) освіти Вінниччини. Це орієнтація на потреби роботодавців та економіку України, можливість впроваджувати у навчальний процес інноваційну техніку, застосувати сучасне обладнання, інструменти і матеріали.

Ще одне важливе питання, яке потребує вирішення – це виробниче навчання та виробнича практика в умовах виробництва. Потрібно на законодавчому рівні відрегулювати стосунки між підприємством, на якому учні проходять виробничу практику та навчальним закладом.

Держава повинна підтримувати і йти назустріч тим власникам підприємств, які надають робочі місця для учнів. Адже роботодавці готові оплачувати і навіть не завжди кваліфіковану працю молодих робітників.

Лише часткове удосконалення системи освіти, яка функціонує в державі, без її відчутної підтримки, не може дати позитивного результату у формуванні свідомості молоді та бажанні удосконалювати свої знання, щоб стати висококваліфікованим робітником.

Безумовно, ці питання не вирішать усіх проблем, що має професійна (професійно-технічна) освіта, але зроблені кроки є достатнім аргументом для позитивної оцінки діяльності регіональної влади, вірю, що це лише перші кроки щодо оновлення, збереження, модернізації ПТНЗ області.

Кому це вигідно? Країні!

О.Д. Дмитрик, директор ДПТНЗ «Вінницьке МВПУ»

ПАРТНЕРСЬКІ СТОСУНКИ – ЗАПОРУКА УСПІХУ

У нашому суспільстві упродовж багатьох років існував стереотип, що для забезпечення життя людина обов'язково повинна мати вищу освіту і не важливо, де і ким вона планує працювати.

Це породило моду на юристів, журналістів, економістів – всі мріють про інтелігентні професії. Але все частіше ми почали замислюватись над тим, що хтось має професійно класти цеглу на будівництві будинку, де ви будете жити, хтось має обробити деревину чи камінь, яким ви оздоблюватимете помешкання, а хтось має виростити і спекти хліб, який лежатиме у вас на столі. Тому багато учнів до нашого училища йдуть цілеспрямовано, адже вдало обрана професія – це те, що робить людину щасливою на все життя.

– Я навчаюся на I курсі, мені 15 років, – розповідає Максим, майбутній монтажник інформаційно-комунікаційного устаткування. – Училище обираю, бо чув хороші відгуки від знайомих, від друзів. Маю стипендію – близько 500 гривень, забезпечений гуртожитком. А професію таку обрав, бо вона затребувана на ринку праці. Та й просто багато людей потребують сьогодні допомоги при користуванні комп'ютерною технікою.

Звичайно, не все залежить від навчаль-

ного закладу. І проблема якісної підготовки робітничих кадрів існує в Україні давно і щодо неї було зламано чимало списів на різних рівнях. Але як засвідчує досвід інших країн та час: для того, щоб досягнути бажаного результату, треба лише об'єднати зусилля навчального закладу, органів місцевого самоврядування, роботодавців та держави.

Пригадується 2016 рік: децентралізація і перехід фінансування професійно-технічної освіти на місцеві бюджети. Тоді ні освітянська громадськість, ні суспільство не були готові до таких кардинальних змін, адже на практиці це створювало загрозу закриття для багатьох навчальних закладів. І невідомо, як би склалась доля дітей-сиріт, дітей із неповних та малозабезпечених сімей, дітей з обмеженими можливостями (а це 60 % учнів професійно-технічної освіти), для яких училище стало справжньою школою життя, домівкою на цілих 3 роки. А для багатьох чи не єдиною можливістю отримати повну загальну середню освіту, проте найголовніше – здобути професію.

Проїшов час, і сьогодні професійно-технічні навчальні заклади нашої області все більше стають повноправними суб'єктами міської та обласної освітньої мережі, територіальної громади. Співпраця

і ефективна координація спільних дій показали готовність громади, регіональної місцевої влади (міської, обласної), брати на себе відповідальність. Учнівські стипендії, заробітна плата педагогічним працівникам, комунальні послуги – фінансовані за кошти міського та обласного бюджету. Попри велике бажання, не у всіх регіонах України ситуація з фінансуванням закладів професійної освіти вирішується стовідсотково.

Напевне, дуже важливо сьогодні зберегти те, що маємо, і на цьому фундаменті збудувати сучасну систему професійної підготовки кадрів для економіки України. Місцевим органам влади вдалося не тільки зберегти професійно-технічні навчальні заклади, а й наповнити новим змістом освітній процес, виходячи з потреб ринку. Ярмарки професій, фестивалі творчості, участь у конкурсах, грантах, заходах, святкування Дня міста і Європи, відкриття навчально-практичних центрів, відзнака наших обдарованих учнів, популяризація робітничих професій у школах міста та області – засвідчує про партнерські відносини територіальної громади та закладів ПТО.

Звичайно, є велика потреба в модернізації, але, в свою чергу, професійно-технічні училища не просять: «Дайте нам!» а

натомість кажуть: «Ми готові співпрацювати!». «Електричні системи», «Фуджикура», «Green Cool» та інші підприємства мають потребу в робітничих кадрах, це нові робочі місця для наших учнів.

Кожного року стіни ДПТНЗ «Вінницьке МВПУ» та інших закладів профтехосвіти залишають сотні кваліфікованих робітників: продавці, кухарі, монтажники, електромеханіки, будівельники, малярі, перукарі... Фахівці, яких потребують діючі підприємства міста, області, держави. Вони добре усвідомлюють, що знання і досвід, які здобули у стінах навчального закладу, виробнича практика – це гарний старт професійного становлення.

Майже 80 % випускників знаходять своє перше робоче місце та швидко адаптуються в сучасних умовах. Наших учнів завжди можна зустріти сьогодні в різних сферах обслуговування мешканців нашого міста – зайде-те до офісу, магазину, ресторану, відділення зв'язку... Більшість із них не зраджують обраній професії і не покидають рідні місця. Адже і Вінниця, і Вінниччина з кожним роком стають тим місцем, де хочеться працювати, творити і жити.

С. М.Бережок, викладач суспільних дисциплін

8 ВЕРЕСНЯ ВІННИЦЯ СВЯТКУВАЛА

ДЕНЬ НАРОДЖЕННЯ!

Вінниця – сучасне європейське місто, перлина Поділля, куточок дивовижних водограїв. У цьому році Вінниця відзначає одразу чотири ювілейні дати, важливих історичних подій у житті міста – це 655-річчя Вінниці (перша писемна згадка про місто датується 1363 роком), 360-річчя фактичного існування у місті Магдебурзького права, 25-та річниця відновлення герба Вінниці, а також 60-річчя побратимських відносин із містом Кельце.

На урочисту церемонію до міста завітали Президент України Петро Порошенко та Прем'єр-міністр Володимир Гройсман. Поважні гості привітали вінничан із 655 річницею. Послухати привітання від перших осіб держави, незважаючи на дощ та прохолодну погоду, прийшло чимало людей. Головна вулиця міста цього дня перетворилася на основну святкову локацію. Майдан Незалежності та вулиця Соборна

були наповнені об'ємними інсталяціями з квітів, арт-роботами вінницьких митців та різними цікавинками. Поціновувачі класичної музики змогли насолодитись виступами симфонічних оркестрів філармоній Вінниці, Чернівців та Хмельницького. Феєричний концерт, театралізовані дійства, майстер-класи, забави та багато-багато іншого можна було побачити в цей день. Чимало цікавого чекало на вінничан і в Центральному парку міста.

На майдані Водограй виступали творчі колективи з Грузії, Румунії, Польщі та національних товариств міста та області. Всі охочі змогли поласувати широким розмаїттям страв на вже традиційному фестивалі вуличної їжі «Vinnytsia Food Fest». Біля Літнього театру відбулось свято урожаю. З різних районів області до міста привезли дідухи та обжинкові композиції, обрядові хліби, твори автентичного ужиткового декоративно-прикладного мистецтва.

Завершилось святкування Дня міста концертом на площі ім. В. Стуса, для вінничан співали відомі українські гурти Melovin, KOZAK SYSTEM та Наталя Могилевська.

Бажаємо своєму рідному місту щастя, процвітання, любові, красивих і здорових нащадків, натхнення на добрі справи, миру і рясних-прерясних гараздів, а нам, вінничанам, особливої закоханості в те місто, де народились і живемо!

В.О. Капітанчук, викладач

МАНДРУЄМО ВУЛИЦЯМИ РІДНОГО МІСТА

Я живу у Вінниці. На мій погляд Вінниця один з невеликих компактних і спокійних міст. Вінниця є обласним центром. За архітектурою місто поєднало в собі старовину і сучасність. На мій погляд, Вінниця одне з найкрасивіших міст України. Вінниця - це старовинне місто.

Історія Вінниці сягає далеко в століття. У 1911 р. у місті було 44 вулиці, 11 провулків і 6 майданів. Назви вулиць старої Вінниці були такі: Дворянська, Монастирська, Купецька, Торгова, Садова, Тюремна, Поліцейська, Базарна. Головною вулицею була Поштова (зараз вул. Соборна).

Прогулюючись вулицею Соборною, можна здійснити подорож у часі від 17 століття аж до наших днів. Одна із центральних вулиць міста стала свідком майже всіх історичних подій та життя Вінниці. Вона починалася від Калічі і йшла до мостів, перетинаючи місто з заходу на схід.

Проходив час і назва вулиці змінювалася. В різні часи вона носила назви: Летичівська, Довга, Капунинська, Поштова, Миколаївський проспект, Ленінська.

Попередня історична назва вулиці – Театральна, тому що на місці сучасного Скверу Слави на початку 19 століття знаходилися перші публічні театральні майданчики Вінниці, саме звідти починалося театральне життя. Її продовженням була вулиця

Олександрівська (зараз проспект Коцюбинського). Це найширша магістраль міста – 40 м. У 1910 році ця вулиця отримує назву на честь Богдана Хмельницького, а потім стає вулицею Козицького, в окупацію вона має назву німецькою та перекладається як «вулиця Гірських егерів». А зараз це вулиця Оводова.

Микола Оводов майже 20 років був міським головою у Вінниці. За час його роботи міський бюджет виріс у 11,2 рази. Оводов також дотримувався ідеї, що Вінниця – це культурний, економічний та політичний центр Східного Поділля. І це був час відносного спокою і перетворення міста з відсталого занедбаного провінційного містечка Російської імперії в потужний центр. Після революції 1917 року громадськість вимагала відставки Миколи Оводова, як імперського чиновника. Він йде з посади, повертається до лікарської практики і помирає в Одесі у 1941 році.

Назви вінницьких окраїн склались історично і донині існують: Старе місто, Долинки, Липки, Слов'янка, П'ятничани, Великі і Малі Хутори, Кумбари, Садки, Дубовецька слобідка тощо.

Минають роки, пролітають століття, відбуваються різні історичні події, йде одне покоління, йому на зміну приходить інше покоління вінничан. А Вінниця як радувала своїх мешканців красою архітектури, природою, так і буде століттями радувати наших нащадків.

М.В. Ісайкіна, майстер в/н

Переможці Міжнародного конкурсу з Web-дизайну та комп'ютерної графіки серед студентів та учнів

Улітку відбувся XVI Міжнародний конкурс із Web-дизайну та комп'ютерної графіки серед студентів та учнів. Це конкурс, який має свою багаторічну історію і традиції та сприяє творчому розвитку та професійній самореалізації учнів шкіл, училищ, коледжів та студентів вищих навчальних закладів.

Масмо такі результати:

- Номінація «Краща 2D-векторна графіка»:
 - Курбатова Даша (група №10) – 3 місце,
- Номінація «Краща 2D-растрова графіка»:
 - Макарук Денис (група №7) – 3 місце,
- Номінація «Фотоколаж»:
 - Хоров Владислав (група №6) – 2 місце.

Ми змагаємось не лише за перемогу, а і за нові знання та вміння використовувати їх в атмосфері конкуренції.

Тож закликаємо нашу молодь бути сміливою, креативною, рішучою і не боятись, а навпаки активно використовувати свої знання. Дійте рішуче, досягайте мети і будьте успішними!

Л.В. Мельнічук, викладач спецдисциплін

ЗАВІТАЙТЕ ДО БІБЛІОТЕКИ ВМВПУ

Бібліотеки – це скарбниці всіх багатств людського духу

Лейбніц

Сучасна бібліотека – це не лише сховище для книг, а й своєрідний електронний архів, місце, де можна отримати доступ до інформації як на традиційних носіях, так і в електронному вигляді.

Це соціальний інститут, діяльність якого спрямована на забезпечення рівного доступу до інформації, за умов розвитку процесів гуманізації освіти, її інформатизації, відкритості й формування освітніх інформаційних потреб, який здатен якісно забезпечити і технологічний, і соціальний, і освітній доступ до інформації.

Першим бібліофілом вважається князь Ярослав Мудрий, який княжив на Київській Русі у 1019-1054 рр. Він славився любов'ю до книг, збирав їх. Книги, доставлені з Греції та Болгарії, при князівському дворі перекладалися і переписувалися. У літописі зазначається, що він «насея книжними словесы сердца верных людей». Книголюбам були його сини Святослав і Всеволод.

Перша відома на Русі бібліотека, правильніше книгосховище, про яке згадує літопис 1037 р., була заснова-

на при митрополії у Києві, при Софіївському соборі князем Ярославом Мудрим. Ця важлива культурно-історична подія свідчила про нагромадження на той час значної кількості книг. На думку дослідників, бібліотека налічувала понад 950 томів.

Найстарішою з діючих бібліотек можна вважати Наукову бібліотеку Львівського університету, засновану у 1608 р. при колегії єзуїтів.

Перша публічна бібліотека в Україні відкрилась в Одесі 1830 р. Це була приватна платна «бібліотека читання» при книгарні одеського книгопродавця Клочкова.

Найбільша бібліотека в Україні – Національна бібліотека ім. В. І. Вернадського. Це одне з найбільших бібліотечних сховищ в світі – 15 млн. одиниць зберігання, численні довідкові відділи, читальні зали тощо.

Бібліотека ДПТНЗ «ВМВПУ» є структурним підрозділом училища, який сприяє навчальній, дослідницькій та культурно-освітній діяльності викладачів та учнів.

Місія бібліотеки полягає у накопиченні, створенні, збереженні й організації інформаційних ресурсів, що відповідають вимогам навчального процесу, шляхом якісного та оперативного доступу до

інформаційного простору.

У нашій бібліотеці працює фахівець своєї справи Наталія Петрівна. Ось що вона розповіла: «Бібліотека – це осередок культури та інформаційний центр навчального закладу. Вона забезпечена навчальною та художньою літературою, комп'ютерами та мережею Internet. Яскраво, креативно оформлені тематичні виставки «Іх надихало Поділля», «Подорож у світ професій», «Формула успіху» та інші. До послуг учнів та викладачів тематичні папки, оформлені в одному стилі з цікавим і змістовним матеріалом.

У бібліотеці зберігається цілий ряд систематизованих періодичних видань. Приверта-

ють увагу вислови відомих особистостей про Україну, мову, читання, виховання, науку. У бібліотеці є гарний читальний зал, де панує доброзичлива атмосфера. Проводяться виховні заходи, тренінги, зустрічі з відомими особистостями рідного краю. Разом із дітьми беремо активну участь у міських, обласних, Всеукраїнських конкурсах, де завжди виборюємо призові місця. З останніх – це звання «Бібліотекар року 2017» серед ПТНЗ нашої області. Головне завдання нашої бібліотеки – служити інтересам Його Величності Читача. Приходьте до нас – не пожалкуєте!»

Г.А. Янківська, викладач спецдисциплін

Бібліотека – храм добра і знань, до якого приходять ледь навчившись читати. А працівники бібліотек, які обслуговують дітей, докладають багато зусиль, уміння, винахідливості, щоб для читачів бібліотека стала казковою домівкою. Всеукраїнський день бібліотек відзначається в Україні щорічно 30 вересня.

Так сталося, що на перехресті долі поєдналися дві давні професії – вчитель і бібліотекар. Обидві покликані дібрати ключик до кожного дитячого серця і бути поведирем у храмі людського духу. Адже дитячий талант як квітка, розцвітає там, де її леліють, оберігають, де про неї турбуються і підтримують. Дитина через книгу пізнає світ, реалізовує свої творчі потреби, естетичні та літературні уподобання. Адже дитяча література живить розум, яву дитини, відкриває їй нові світи та є могутнім засобом особистого духовного розвитку. Сучасні бібліотекарі намагаються підтримувати дружню атмосферу для читачів, оновлювати дизайн, інтер'єр бібліотек, комп'ютеризувати інформаційне забезпечення користувачів, співпрацювати з читачами-дітьми, проявляючи щирі увагу до їхніх запитів та уподобань. Зусилля бібліотекарів спрямовані на те, щоб читач відвідував бібліотеку не тільки як місце обміну книжок, а як храм знань і мудрих думок, а читання стало б для нього творчим процесом.

У нашому училищі також є бібліотека і бібліотекар, – вона щира, добра та завжди рада допомогти, коли ми заходимо до бібліотеки і не можемо щось знайти, це наша люба Січкорізі Наталія Петрівна, тому давайте її привітаємо з професійним святом!

Карина Кушнір, учениця групи №12

ЯК СТАТИ ГРАМОТНОЮ ЛЮДИНОЮ

Основою цивілізації, безумовно, є грамотність. Грамотність – це світло, яке вказує шлях до пізнання навколишнього світу, розуміння його, розуміння себе як особистості і самореалізації в суспільстві.

Восьмого вересня - Міжнародний день грамотності. Уперше це свято було запроваджено ЮНЕСКО в 1966 році, у день відкриття Всесвітньої конференції міністрів освіти з ліквідації неписьменності.

Але через півстоліття, у 2005 році, менше 50-ти країн могли похвалитися доступністю початкової освіти для всіх.

Значення грамотності не можна недооцінювати ні дітям, ні дорослим, ні вченим, ні домогосподаркам. Розумна людина та, яка навчається протягом усього життя, бо воно не стоїть на місці. Потік нової інформації надзвичайно потужний, і щоб бути впевненим у своїх силах, займатися улюбленою справою, відчувати потребу в твоїх знаннях і вміннях в суспільстві, потрібно бути грамотною людиною. Уміння писати і говорити без помилок - справжній індикатор освіченості. Скільки романів так і не розпочалося через безграмотно написані смски або кумедні неправильні наголоси в словах!

Пригадалася гумореска П.Глазового:

Там, де річка голуба в'ється біля гаю

Хлопець дівчині сказав:

- Я тебе кохаю!»

- Значить, - мовила вона, - візьмем паспортишки і швирнемось разом до загсишки.

З нами там халам-балам трохи поговорять,

З нами там балам-халам штемпель пришпандорять.

- Звідки в тебе ці слова? - хлопець гірко хмуриться,

А вона відповідає:

- Що ти корчиш пурицю?

Ти мені не заливай правил пунктуації.

Я тобі й не те скажу після реєстрації!

На вашу мову сьогодні звертають, можливо, більше уваги, ніж на зовнішній вигляд. Роботодавці оцінюють не тільки фото і професійні навички в резюме, але й те, як ви вмієте

спілкуватися, культуру і грамотність вашого мовлення. Бо як сказав Е. Абу: «Чим більше знаєш, тим більше можеш».

Як же стати грамотною людиною?

По-перше, старанно вчитися і робити це постійно. Адже мудрі люди залишили нам такі настанови:

Учіться, брати мої, думайте, читайте.

Т. Шевченко

Освіта - скарб; праця - ключ до нього.

П. Буаст

Одним зі складників навчання є читання і навчальної, і художньої літератури.

Якщо ваша грамотність кульгає, то це один із найкращих і найцікавіших способів усе виправити. Читаючи, ми звикаємо до правильного мовлення, візуально запам'ятовуємо правопис, порядок слів у реченні. Підбрана відповідно до своїх уподобань книга, принесе не тільки користь у розвитку грамотності, але й неабияке задоволення.

По-друге, потрібно пам'ятати, що завжди на допомогу прийде словник. М.Рильський у своєму вірші «Мова» написав:

«...Не бійтесь заглядати у словник:

Це пишний яр, а не сумне провалля;

Збирайте, як розумний садівник,

Достиглий овоч у Грінченка й Даяля...»

По-третє, інтернет також дає багато можливостей для покращення своєї грамотності: курси, онлайн-тренажери, різноманітні тести. Ось деякі з них:

• Prometheus.org.ua. Курс «Українська мова та література. Підготовка до ЗНО».

• ed-era.com. Курс «Лайфхаків з української мови».

• ukr-mova.in.ua/ Онлайн-тренажер для перевірки і поліпшення знання мови.

• ed-era.com Курс «УКРАЇНСЬКА МОВА ТА ЛІТЕРАТУРА. Від фонетики до морфології».

Пам'ятаймо: «Освіта - скарб; праця - ключ до нього.»

П.Буаст

С.П. Мазуренко,

викладач української мови та літератури

УКРАЇНСЬКА МОВА І СЬОГОДЕННЯ

Як парость виноградної лози, Плекайте мову. Пильно й ненастанно Політь бур'ян. Чистіша від сльози Вона хай буде. Вірно і слухняно Нехай вона щоразу служить вам, Хоч і живе своїм живим життям.

Максим Рильський

Мова...таке коротке слово, а скільки в ньому значення, скільки емоційних відтінків, скільки сутностей. Мало хто з нас задумується над тим, що саме мова відкриває людям і світу в цілому, те, ким ми є насправді. Адже саме наша мова говорить про нашу особистість. А саме якої ми національності і в якому регіоні проживаємо. Судячи з нашої мови можна дізнатись про наш вік. Те, як ми розмовляємо, показує наше виховання. Наша ж рідна мова відображає, якими цінностями ми живемо. Але про все це ми забуваємо у швидкоплинному сьогоденні, яке вносить свої корективи, приносячи то злети, то падіння, то радість, то проблеми. Шкода, що в пошуку кращого ми «жине-мось» за чужим, забувши про своє рідне. Саме сьогодні ми повинні навчати наших дітей ще з колиски рідної мови і цим виховувати гордих українців, які не будуть соромитись, а навпаки, будуть

палко, всім серцем розповідати про себе і свою країну. Наша мова не повинна тікати до інших країн, бо їм «там краще». Вони повинні вчитись у іноземців бути відданими своїй мові і державі, адже в жодній країні не соромляться розмовляти своєю рідною мовою. Ми ж, можливо, самі того і не знаючи, зраджуємо і себе, і Батьківщину, намагаючись бути не тими, ким є насправді.

Сьогодні ця проблема досить гостро відчувається серед молоді і серед учнів нашої школи. Скільки ми чуємо русизмів, скільки таких слів і висловів, які воліли б не чути. Мову потрібно любити і поважати. Рідну мову потрібно популяризувати, щоб не втратити її і себе. Згадаймо слова відомого українського поета і письменника Максима Рильського:

«Як парость виноградної лози, плекайте мову. Чистіша від сльози, вона хай буде».

Не цураймося рідної мови. Шануймо і бережимо, вдосконалюймо, розвиваймо її і розвиваймося разом із нею!

Н.О. Колісник-Бойко, викладач іноземної мови

ЗРОБИМО МИРНУ ПЛАНЕТУ ЗЕЛЕНІШОЮ

21 вересня весь світ відзначає Міжнародний день миру. Відповідно до резолюції Генеральної Асамблеї ООН освітні заклади в усьому світі саджають дерева заради миру. Наш навчальний заклад у цьому році підтримав акцію ENO Tree Planting Day. За участі директора навчального закладу Дмитрика О.Д., заступника директора Корженко С.Г., викладачів Кирильчук М.Л., Мельник Л.І., учнів груп №6, №12, №14, №20 на території навчального закладу було висаджено ялинку. Як зазначив у своєму виступі Олександр Дмитрович, було продовжено давню традицію нашого закладу кожного року висаджувати саджанці дерев, щоб під мирним небом розвивалась і квітла наша країна.

Л.І. Мельник, викладач

КЛЮЧ ДО ЖИТТЯ – СЛУЖІННЯ ЛЮДЯМ

Кожному з нас відомо, що творити добрі справи потрібно незалежно від дати у календарі. Цілком природним і закономірним вважається допомогти знедоленому, нещасному, поділитись шматком хліба, дати притулок бездомному, захистити старість, порятувати хворого, заступитися за беззахисного.

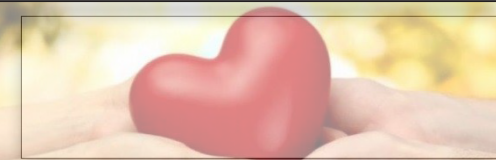
Апостол Павло писав: «Хто сіє скупко, той і поже скупко, а хто сіє щедро, поже також щедро». Більше того, сіяч має бути щедрим не тільки на руку – щедро сипати зерно, а щедрим душею – зичити врожаю не лише собі, а й кожному, хто сіє. Кожний багатий щедрістю своєю. Та не варто усім розповідати про милостиню, яку творить... «Хай ліва рука не знає, що робить права. Коли правою рукою даєш милостиню, то нехай ліва не знає про це. Не треба оголошувати про свою добру справу, вона добра сама по собі». Так нас вчить Книга Життя, як ставитись до таких понять як добро, милосердя, благодійність...

Щорічно 5 вересня у багатьох країнах світу відзначається Міжнародний день благодійності. Дата приурочена до смерті Матері Терези 5 вересня 1997 року. Хоча це сталося досить давно, сам день благодійності почав своє існування тільки в 2012 році. Ге-

неральна Асамблея ООН у своїй резолюції від 17 грудня 2012 року ухвалила оголосити 5 вересня Міжнародним днем благодійності. Тим самим підтверджуючи, що благодійність може сприяти заохоченню діалогу між людьми, що належать до різних цивілізацій, культур і релігій, а також солідарності та взаєморозуміння, визнаючи зусилля благодійних організацій та окремих осіб. Ініціаторкою Дня виступила Угорщина.

За свою благодійну діяльність Мати Тереза стала лауреатом Нобелівської премії миру «За діяльність в допомогу стражденній людині». Також вона стала засновницею жіночої чернечої конгрегації «Сестри місіонерки любові», яка допомагає бідним і хворим. За свої заслуги перед світом Тереза Калькуттська була зарахована Католицькою Церквою до стану блаженних, а пізніше і зовсім канонізована (зарахована до стану святих). Хочеться також відзначити, що своєю героїчною подвижницькою роботою відомі не тільки мати Тереза. Благодійністю займалися у всі часи. Наприклад, знаменитий учений А. Ейнштейн роздавав свої автографи за 1 долар, і виручені гроші пожертвував на благодійність. Французький релігійний діяч – сестра Еммануель (1908-

2008) викладала бідним в школах католицьких місій в Туреччині, Тунісі, Єгипті, домагалася будівництва в бідних кварталах шкіл, дитячих садів і поліклінік. Пакистанець Абдул Саттар Едхи (1928-2016) в 1948 році організував добровільну службу швидкої допомоги, що включає не лише невідкладне лікування, але і безкоштовну диспансеризацію, сирітські притулки і центри реабілітації наркоманів. Бізнесмен Білл Гейтс заснував у 2000 році благодійний фонд, який допомагає тяжко хворим та бідним людям, а ще – розвивати охорону здоров'я і освіти. У світі працюють благодійні організації за різними напрямками – одні допомагають дітям, дорослим, інвалідам, людям похилого віку, людям, які з різних причин опинилися у важкій ситуації, інші – собакам, домашнім кішкам тощо. Треті зберігають пам'ятки архітектури та культури. Це великі та малі організації, які працюють із різними ресурсами. Варіантів багато – можна жертвувати гроші, незалежно від розміру, віддавати речі або кров, допомагати гасити пожежі, а можна віддавати свій час. Головне розуміти, що допомагати іншим – не тяжкий обов'язок або тягар, а щастя. Якщо ми щедри, ми більш співчутливо і уважно ставимося до людей, розуміємо їх. Це створює міцні зв'язки між

нами, допомагає цінувати життя і відчувати себе корисними і потрібними. Нехай поодиноці кожен із нас і не має в своєму розпорядженні

достатньо часу, сил і фінансових можливостей, щоб допомогти комусь, хто опинився в біді, але разом ми абсолютно точно здатні змінити світ на краще.

Отож, дане свято зайвий раз нагадує про необхідність залишатися чуйними і турбуватися про долю ближнього. Будьте добрими, людяними, милосердними, терпеливими, нехай не черствіють ваші душі у щоденних клопотах, бережіть своє серце від усього злого. Всім нам нелегко у сьогоднішній скрутний час, але пам'ятаймо, що поруч є люди, яким набагато гірше. Бо ми можемо хоч на крихту покращити їхнє життя своїм ставленням, усмішкою, теплим поглядом.

Тож нехай для кожного з нас не буде чужої біді. Пам'ятаймо, що загальне суспільне благополуччя складається із тисяч дрібних і великих добрих вчинків. Висловлюємо широкую вдячність усім благодійникам за чуйність, доброту, віру в людей і в завтрашній щасливий день України. Щастя, здоров'я, миру і злагоди вам і вашим родинам!

Т.А. Грибик, викладач

ВЧИМОСЯ ЖИТИ В МИРІ І ЗЛАГОДІ

ПРИТЧА «МУДРЕЦІ І СЛОН»

Давним-давно в маленькому місті жили-були шість сліпих мудреців. Одного разу в місто привели слона. Мудреці захотіли побачити його. Але як? «Я знаю, - сказав один мудрець, - ми його обмацаємо». - «Хороша ідея, - сказали інші, - тоді ми будемо знати, який він - слон».

Отже, шестеро людей пішли дивитися слона. Перший обмацав велике плоске вухо. Воно повільно рухалася вперед-назад. «Слон схожий на вяло!» - закричав перший мудрець. Другий мудрець помацав ноги слона. «Він схожий на дерево!» - вигукнув він. «Ви обидва не маєте рації, - сказав третій, - він схожий на мотузку». Він намацав слонячий хвіст. «Слон схожий на спис», - вигукнув четвертий. «Ні, ні, - закричав п'ятий, - слон як висока стіна!» Він говорив так, обмацаючи бік слона. Шостий мудрець смикав слонячий хобот. «Ви всі неправі, - сказав він, - слон схожий на змію». - «Ні, на мотузку!» - «Змія!» - «Стіна!» - «Ви помиляєтеся!» - «Я правий!» «Шестеро сліпих кричали один на одного цілу годину. І вони ніколи не дізналися, як виглядає слон.

Чому вони так і не дізналися, як виглядає слон? Кожна людина могла уявити собі лише те, що могли відчувати її руки. У результаті кожен думав, що він відкрив істину і знає, на що схожий слон. Ніхто не хотів слухати, що говорять інші. І виникає запитання, чи були мудреці дійсно мудримми?

Чи всі ми можемо спокійно вислухати один одного? Підтримати у важку хвилину, зрозуміти несхожих на нас людей, розв'язати конфлікти мирним шляхом? Чи можемо ми змінити себе? Як це зробити?

Ми всі живемо в світі, де спілкування відіграє головну роль у нашому житті. Людина без спілкування, як риба без води. Ми потребуємо його, як повітря. Вже з самого народження людина потрапляє в світ звуків. Перші слова люблячих батьків, колискова пісня мами - це перше спілкування з навколишнім світом. Це мова звуків і почуттів,

вкладених з неї. Є люди, які не чують, але тим не менше вони знайшли для себе прийнятний варіант спілкування - мова міміки і жестів. Багато що залежить від інтонації, яку ми використовуємо в розмовній мові. Для встановлення дружби і злагоди важливо заручитися підтримкою співрозмовника. Для цього потрібно бути дуже уважним, щоб ненароком не образити, не зачепити почуття людини, потрібно ставитися один до одного по-доброму, доброзичливо, терпляче, шанобливо. «Язик - ворог мій», - мовиться у відомій приказці. Тому при спілкуванні потрібно дотримуватися такту, бути делікатними. Не можна нав'язувати іншим свою думку. Величезну роль відіграє наше знання мови. Якщо ти «двох слів не можеш зв'язати», то тобі доведеться багато працювати над собою. Адже набагато приємніше спілкуватися з начитаними, знаючими людьми. Як правило, вони відмінні співрозмовники. З ними можна поговорити на будь-які теми, обговорити цікаві для вас питання. Але для цього потрібно працювати над собою: потрібно багато читати книг, щоб мати гарний словниковий запас слів; потрібно мати багато друзів, з якими ви будете удосконалюватися; найголовніше – мати бажання ставати кращим для суспільства.

Неможливо подобатися всім, неможливо любити всіх, неможливо, щоб усі були відданими друзями. Тому що у нас різне виховання, освіта, інтелект, бажання вчитися, потреби, характер, смаки, звички, темперамент і т.д. Але ми можемо жити в злагоді один з одним, цінувати один одного, приймати всіх такими, які є. Видатний американський психолог Дейл Карнегі писав: «Ви можете протягом двох місяців здобути більше друзів, цікавлячись іншими людьми, ніж придбали б за два роки, намагаючись зацікавити інших людей своєю особою.» Тож давайте ставати кращими, заради нашого майбутнього.

Підготувала матеріал

М.В. Бондарчук, викладач математики

ЧУЖИХ ДІТЕЙ НЕ БУВАЄ

Як страшно звучить слово «сирота». Немає люблячої мами, що здатна небо прихилити, немає люблячого тата, який повинен захистити, коли трапляється біда. І ти наодинці з цілим світом, такий малий і безпорадний. Звичайно, держава не залишить у біді, вона буде опікуватися тобою. Але ніщо не замінить ніжних обіймів мами і мужніх рук тата. Ніхто, крім них, так щиро не подивиться в твої очі, не притисне міцно до грудей, не заспокоїть, так щиро перейнявшись твоїми дитячими проблемами.

У кожного були і мама, і тато. Але в одних їх забрала війна, в інших – п'яний нелюд за кермом, ще в інших хвороба, а дехто залишився сам при живих батьках. Причин є багато, але результат один, осиротілі діти.

І як добре, коли знаходиться родина, яка приймає таких дітей в свою сім'ю, виховує їх як своїх найрідніших, найдорожчих.

Є в мене друзі, які, окрім своїх двох рідних дітей, всиновили ще двох осиротілих хлопця і дівчину, батьки яких загинули в автокатастрофі. І коли в них запитують, чому вони так вчинили, подружка відповідає, що все трапилось спонтанно, загинула сестра з чоловіком, дітей або дідусям – бабусям, які вже в досить похилому віці, або в сиротинець. А діти такими зляканими очима дивилися, мали такий розпач у душах, що вибору не залишалось. «Може гріх так говорити, – додала подружка, – але цих дітей мені послав сам Бог. З рідними дітьми бувають суперечки, непорозуміння, а ці ніби бояться мене чимось образити, розчарувати. Я відчуваю справжнє щастя, що така багата в усіх розуміннях слова мама».

У нашому суспільстві багато сімей, що не мають власних дітей. Вони могли б зробити щасливими і себе, і тих, хто втратив своїх батьків. А людям, які мають це щастя – живих і здорових батьків – хочу побажати зберегти його якнайдовше.

Л.І. Мельник, викладач

«СЕРЦЕ ВІДДАЮ ДІТЯМ»

«Найвище звання на світі – бути людиною.»

Бути людиною і дбати про щастя інших»

Василь Сухомлинський

Сучасний світ інформаційних технологій намагається рішуче та впевнено змінити людські пріоритети, цінності та життєві принципи. Але завдячуючи величчю особистостям, на прикладі їхнього життя, ми можемо зрозуміти, що успіх приходить лише до тих, хто самовіддано і сумлінно працює, займає активну життєву позицію, ерудований і цілеспрямований, закоханий у свою справу...

Саме таким є відомий у всьому світі вчений-педагог, письменник, найвидатніша постать світової педагогіки – Василь Олександрович Сухомлинський. Людина полум'яного серця, добротворець та життєлюб, який ніколи не належав самому собі, своїм інтересам. Дбати про щастя інших було лейтмотивом життя Василя Олександровича.

Його велика самобутня спадщина з плинним часом привертає дедалі більшу увагу. Василь Сухомлинський був народним педагогом не за званням, а в глибокому розумінні цього слова. Всім своїм нелегким і недовгим життям та плідною діяльністю він високо підняв престиж учительської праці, її значення і роль у суспільстві.

Творчий доробок великого педагога багатогранний і безмежно щедрий на любов, до-

бро, справедливість, порядність та чесність.

Родинне тепло і правильне виховання розвинули здібності до вчительства. Оксана Овсіївна, мати Сухомлинського повчала свого сина: «Ти розумієш, Василю, у тебе є хист, дар, талант учителя. Тим людям, у яких немає такого покликання, не варто обирати професію учителя. А тим, у кого воно є, не варто його губити».

Василь Сухомлинський невпинно працював і поповнював учительську спадщину, будучи переконаний, що «...людина народжується на світ не для того, щоб зникнути безвісною пилинкою, людина

народжується, щоб лишити по собі слід вічній». Плідною та сумлінною працею він підтвердив свої переконання. На сьогодні ми маємо безцінну скарбницю – понад 1500 праць Василя Сухомлинського, які є актуальними, багатогранними і злюбоденними.

Кожна його робота своєрідна, але відома у світі, основна книга його життя – «Серце віддаю дітям», яка перекладена 30-ма мовами світу.

28-го вересня ми святкуємо 100-річчя від дня народження славетного педагога Василя Олександровича Сухомлинського. Працівниками бібліотеки ДПТНЗ «ВМВПУ»

проведені бібліотечні уроки «Життя славетних» і «Знайти своє покликання – джерело щастя», оформлена тематична виставка «Серце віддаю дітям» та створена електронна презентація «Педагогічна спадщина Василя Сухомлинського».

Неймовірним дивом у творчому процесі педагога-мислителя була казка. Адже саме вона є джерелом високої моральності. За допомогою казки дитина пізнає світ не тільки розумом, а й серцем, формує своє бачення добра і зла.

Письменник Іван Цюпа присвятив Василю Олександровичу Сухомлинському повість «Добротворець», в якій відтворив образ головного персонажа, наділеного рідкісними душевними якостями: привітний, чуйний, доброзичливий, і водночас енергійний, принциповий та глибоко ерудований він відзначився великою вимогливістю, передусім до себе.

Іван Цюпа з любов'ю пише про великого добротворця, який по краплині до останку віддав своє полум'яне серце дітям: «Ні, казка, як і пісня, не має кінця. І життя його не закінчилось у той скорботний вересневий день».

Він живе у доброті справ своїх, в серцях своїх вихованців, у буйному розвії свого саду, у яких сходах щедрої ниви, яку засівав золотим зерном, і у вічному блакитному гromі...».

**Н.П. Січкорізі, зав.бібліотекою,
Т.С.Крючкова, бібліотекар**

«Любов до дитини в нашій спеціальності – це плоть і кров вихователя як сили, здатної впливати на духовний світ іншої людини. Педагог без любові до дитини – все одно, що співак без голосу, музикант без слуху, живописець без відчуття кольору» –

В.О. Сухомлинський.

Народився Василь Олександрович Сухомлинський 28 вересня 1918 року в селі Василівка Онуфріївського району Кіровоградської області у незаможній селянській родині.

Батько його, Олександр Омелянович, працював по найму як тесляр і столяр у поміщицьких економіях та заможних селянських господарствах, виступав у пресі як сількор, завідував колгоспною хатою-лабораторією, керував трудовим навчанням учнів у школі.

Мати майбутнього славетного педагога, Оксана Овдіївна, теж працювала в колгоспі, займалася домашнім господарством. Часто зимовими вечорами вона розповідала дітям казки, а пізніше весь час спонукала свого Василя до вчительської роботи, побачивши у нього дар і покликання до професії педагога. Разом з Олександром Омеляновичем вона виховала, крім Василя, ще трьох дітей – Івана, Сергія та Меланію, які теж стали вчителями. Через усе життя проніс Василь Олександрович любов та повагу до своєї матері. Сухомлинський вчив і своїх учнів гарно ставитися до матерів, любити і поважати їх, написавши про це багато оповідань для дітей.

Особливий вплив на маленького Василя мав дід Сухомлинського Омелян. У діда була велика бібліотека. Помираючи, всі свої книжки він віддав Василеві.

Ставши дорослим, Василь Олександрович часто згадував, як дід йому багато читав і його захолював до читання, і ніколи не забував дідові слова: «Хто дітей любить, той добрий чоловік».

Василь Сухомлинський був одним із кращих учнів у школі. 1934 року він став студентом факультету мови та літератури Кременчуцького педінституту. Проте через хворобу у 1935 році змушений був перервати навчання

в інституті. У 1936 році Сухомлинський продовжив навчання на заочному відділі Полтавського педагогічного інституту.

З 1938 року і до початку Великої Вітчизняної війни Василь Олександрович працював в Онуфріївській середній школі учителем української словесності, а через деякий час – і завідувачим навчальною частиною школи. Війна внесла свої корективи у розмірений ритм життя: у липні 1941 року Сухомлинського було призвано до війська. На фронті Василь Олександрович був двічі поранений, довго лікувався в евакогоспіталах. Тяжким було поранення в руку. Хірурги хотіли її ампутувати. Але він не дав цього зробити, усе твердив: «Ні. Я вчитель!». І це, мабуть, врятувало його. Лікарям довелося двічі оперувати Василя Олександровича, але руку він все-таки не ампутував. Дуже вже велика була віра Сухомлинського в життя!

Після одужання з червня навесні 1944-го Василя Олександровича разом з дружиною Г.І. Сухомлинською виїжджає на Україну.

У 1948 році В.О.Сухомлинського призначають, на його прохання, директором Павлівської середньої школи. Цим навчальним закладом він керував до останку життя, двадцять три роки. Також цей період став найпліднішим у його науково-практичній та літературно-публіцистичній діяльності. Василь Олександрович доклав чимало зусиль, аби піднести пересічну сільську школу на рівень найкращих загальноосвітніх навчальних закладів, щоб перетворити її на справжню лабораторію передової педагогічної думки і якнайповніше узагальнити набутий досвід. І він досяг поставленої мети завдяки власній винятковій працьовитості, постійному творчому горінню, твердій, безкомпромісній вимогливості як до себе, так і до всього педагогічного колективу.

Попереду було багато планів, але 2 вересня 1970 року серце Василя Олександровича Сухомлинського перестало битися. Йому судилося народитися і померти у вересні, і це

символічно. Бо вересень – це початок нового навчального року.

Мудрість великого Василя Сухомлинського торкається кожного з нас – педагогів і учнів – через покоління і віки.

До прикладу, вища педагогічна мудрість трудового виховання полягала в тому, щоб утвердити в дитячому серці поважне ставлення до праці. Праця є не тільки життєвою необхідністю, без якої немислиме людське існування, але і сферою багатогранних проявів духовного життя, духовного багатства особистості. «Людину впізнають по колосу пшениці, яку вона посіяла і виростила», – говорить народна мудрість.

У Павлівській середній школі учня впізнавали по вирощеному дереву, квітці та по його робочому зошити.

На думку Василя Сухомлинського, у системі трудового виховання треба використовувати всі види праці у їх різноманітності: навчальну і виробничу, короткочасну і довготривалу, платну і безкоштовну, ручну і механізовану, у майстерні і в полі, індивідуальну і колективну. Сухомлинський підкреслював надзвичайну важливість того, щоб дитяча праця включалася в економічне, матеріальне життя сім'ї, була в ньому органічною необхідністю. «Як тільки дитина навчилася нести своєю рукою ложку від тарілки до рота, вона працює», – говорить народна мудрість. Дуже важливо навчити дітей довготривалій праці. Адже справжню велику роботу можна виконати лише за роки. Така людина навчиться ставити далекі цілі і досягати їх.

Василь Сухомлинський так прагнув організувати трудове виховання, щоб діти відчували радість праці, пов'язаної з красою творення. У той же час він вважав, що праця немислима без мозолів і поту. У трудове виховання він включав гармонію трьох понять: треба, важко і прекрасно.

Він глибоко вірив в облагороджуючу силу праці. Якщо дитина вклала частину своєї душі

у працю для людей і знайшла в цій праці особисту радість, вона не може стати злою, недоброю людиною.

«Витоки здібностей і дарувань дітей, вказував В. Сухомлинський, – на кінчикax їх пальців. Від пальців йдуть найтонші струмочки, які живлять джерело творчої думки: «Сили розуму міцніють в міру того, як удосконалюється майстерність, але і майстерність черпає свої сили в розумі».

В. Сухомлинський зазначав, якими якостями має володіти хороший педагог.

По-перше, хороший учитель – це людина, яка любить дітей, знаходить радість у спілкуванні з ними, вірить у те, що кожна дитина може стати хорошою людиною, вміє дружити з дітьми, приймає близько до серця дитячі радощі і горе, знає душу дитини.

По-друге, цей учитель добре знає науку, на основі якої побудований предмет, що викладається ним. Чим глибші знання, чим ширший кругозір, всебічна наукова освіченість вчителя, тим у більшій мірі він не тільки викладач, але й вихователь.

По-третє, хороший учитель – це людина, яка знає психологію і педагогіку, адже без знання науки про виховання працювати з дітьми неможливо.

По-четверте, хороший учитель – це людина, яка досконало володіє уміннями в тій чи іншій трудовій діяльності, майстер своєї праці.

Василь Сухомлинський звернув увагу на проблему підготовки учителя до уроків: «Знаючий, думаючий, досвідчений педагог не засиджується довго, готуючись до завтрашнього уроку».

Учитель готується до хорошого уроку все життя... Така духовна і філософська основа нашої професії і технології нашої праці: щоб дати учням іскорку знань, треба поглинути ціле море світла».

**За матеріалами інтернету підготувала
Н.В. Помаз, викладач зарубіжної літератури**

ВИРОБНИЧА ПРАКТИКА ЯК ПІДСУМОК

Виробнича практика готує майбутніх спеціалістів до самостійного виконання обов'язків на першій посаді, де вони працюватимуть. Внесок молодих працівників у практичну діяльність підприємств, установ, організацій відповідної галузі прямо залежить від їхньої підготовленості до роботи, теоретичного світогляду й практичних навичок.

Практикант під час роботи на виробництві має можливість вивчити реальні ситуації та перевірити отримані під час навчання знання. Він може самостійно приймати рішення, обґрунтовуючи правильність своїх висновків перед керівником практики. Майбутній робітник навчається субординації, роботі в колективі, отримує навички професійного спілкування.

Учні ДПТНЗ «Вінницьке МВПУ» проходять практику на підприємствах різних форм власності як у Вінницькій області, так і поза її межами та, навіть, за кордоном.

Немає такого місця на Землі, де б не користувалися послугами кухарів. Навчаючись в училищі за професією «Кухар. Кондитер», учні дізнаються про способи приготування вишуканих страв, навчаються створювати кулінарні шедеври, фантазувати.

Вже стало традицією, що найкращі у своїй справі учні, які навчаються за професією «Кухар. Кондитер» проходять виробничу практику в 3-ох, 4-ох та 5-ти зіркових готелях і ресторанах на популярному туристичному курорті Албена у сонячній Болгарії на посадах помічників кухаря та помічників кондитера. Це учні груп № 8, 24, 1.

Робота учнів на даних посадах була важка, але в той же час цікава та насичена. Вони мали змогу повністю розкрити свій творчий потенціал, вдосконалити свої знання, вміння та навички.

одержані в процесі навчання, показати себе як самостійних, кваліфікованих робітників, отримати професійний досвід роботи у сфері міжнародного туризму, поєднати роботу з відпочинком на морі, знайти нових друзів, вивчити болгарську мову.

Та не лише за кордоном, а й в Україні цінують наших фахівців «найсмачнішої» професії.

Це такі підприємства, як ресторан «Шехерзада», кафе «Солоха», кафе «Версаль», ТОВ «Світ компанії Україна» та багато інших, де проводяться майстер-класи із залученням закордонних спеціалістів.

Наприклад, учениця групи № 24 Корольова Катерина

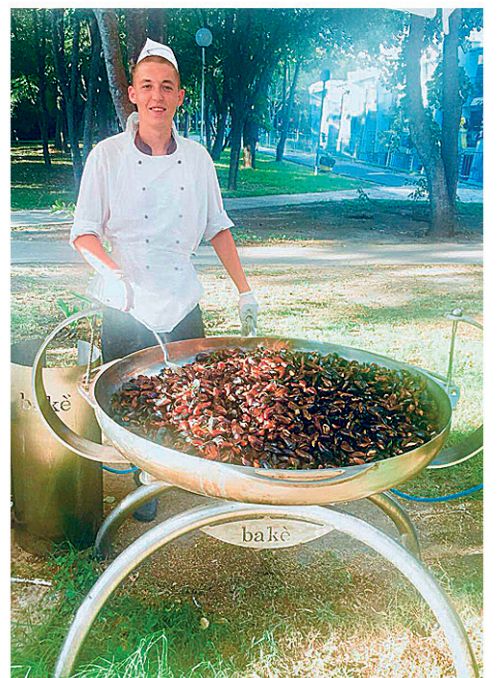
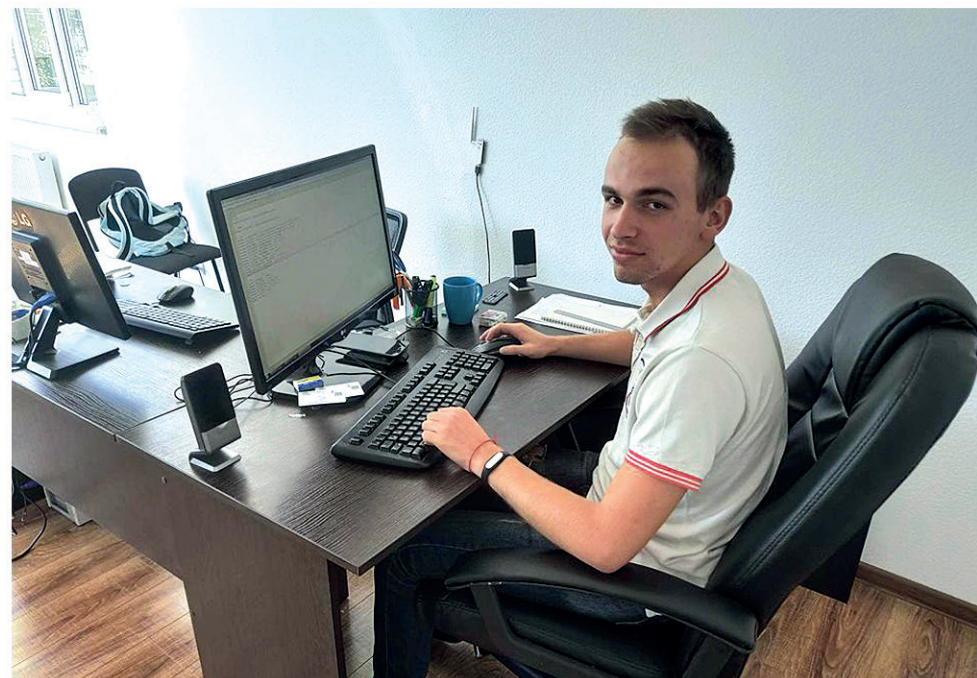
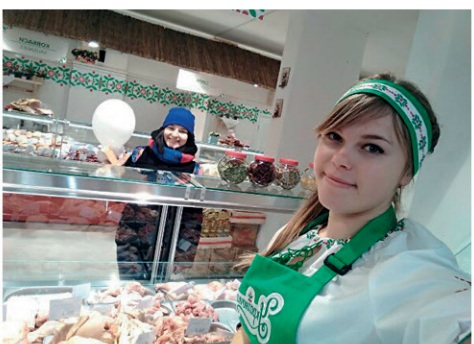
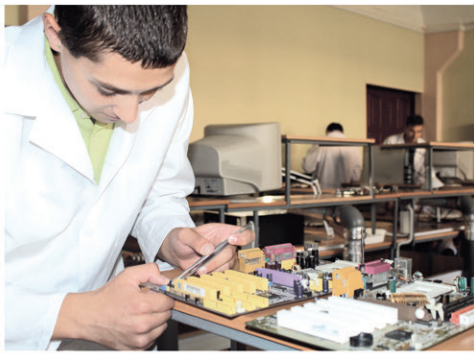
роповідає про майстер-клас по приготуванню суші, який провів су-шеф із Японії.

Жодна сучасна людина не уявляє свого повноцінного життя без інтернету. А учням груп № 14, 35, 39, які здобувають професію «Монтажник-інформаційно-комунікаційного устаткування» пощастило долучитися до проведення мережі інтернет, під час проходження виробничої практики на базі Quicksnet, КНВО «Форт» МВС України, ТОВ «Ніка».

Під керівництвом та наглядом наставників, вони проводили монтаж ліній оптоволоконного кабелю при будівництві магістральних ліній та підключень нових абонентів, проводили ремонт оптичних ліній у приватному секторі та по районах багатоквартирних будинків.

Виконували операції з монтажу інформаційно-комунікаційного обладнання, підтримували в робочому стані локальні мережі, обробляли інформацію, налагодження елементів та блоків ПК, налагодження роботи операційних систем, драйверів, офісного та іншого обладнання, встановлення нетипового програмного забезпечення, оновлення програмних продуктів.

Продовження на стор.10

ВІТАЄМО ІЗ ДНЕМ ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ ТА СПОРТУ!

Розвиток фізкультури і спорту, формування здорового способу життя стають сьогодні державним завданням. Заняття фізкультурою загартовують не тільки тіло, а й дух людини, допомагають розвивати такі якості, як воля, цілеспрямованість, наполегливість, почуття товариства, благородство. Сильна духом і тілом людина завжди захистить слабшого, допоможе в біді, не відступить перед труднощами, не зрадить друга, зуміє відстояти свої ідеали і принципи. Саме тому ми щиро вдячні подвижникам, вчителям, тренерам і наставникам, які гартують у своїх вихованців дух змагання, прагнення перемогти і знову йти до незвіданих висот.

Ось і в нашому училищі 11 вересня до Дня фізичної культури і спорту було проведено урочисте засідання фізкультурних активів навчального закладу, на якому підбивались підсумки роботи за 2017-2018 навчальний рік. Нагородили більше сорока наших кращих учнів-спортсменів. Всі вони відстоювали честь навчального закладу на спортивних змаганнях різних рівнів, досягали високих результатів, виборювали призові місця і вели наш навчальний заклад до вершини спортивної слави. Ці учні – наша спортивна гордість, успішне майбутнє України.

СПОРТИВНА ГОРДІСТЬ ВМВПУ – 2018

Фізкультурний актив училища

Шмигарьова Вікторія, Півторак Владислав, Мельничук Павло, Лобунська Анна (гр. № 1);
Гончарук Володимир, Чернявський Назарій (гр. №4);
Єрошенко Валерій, Могила Назарій (гр. №7);
Буренко Олександр, Завальнюк Катерина, Арбуз Максим (гр. №48);
Станіславова Валерія (гр. №29);

Майданюк Микола, Волкотруб Олександр, Олійник Микола, Пронченко Олег, Кривий Андрій, Чернишов Олександр (гр. №33);

Нікрасевич Владислав, Пасека Сергій, Вевдюк Владислав (гр. №35);
Вергелес Євген, Керпань Антон, Бондаровський Владислав, Гукасян Ашот, Підгаєцький Дмитро, Москалюк Вікторія, Берлюк Вадим, Сулима Олег, Яковенко Ярослав (гр. №42);
Жилияк Олег, Дяченко Іван (гр. №20);
Пастушенко Микола (гр. №13);
Левицький Володимир, Гаєвник Володимир, Лободюк Володимир, Гончар Дмитро (гр. №14);
Теке Мустафа (гр. №25);
Приходько Юлія, Зазуляк Анастасія (гр. №5);
Феодосов Артем (гр. №6);
Федорук Сніжана (гр. №24);
Кушнір Карина (гр. №12);
Мулько Карина (гр. №34).

Досягнення у спорті ВМВПУ у 2017-2018 н.р.

Загальнооміські змагання:

До Дня Перемоги 3 травня наша команда брала участь у традиційній загальнооміській легкоатлетичній естафеті і посіла III місце. Команду підготувала Петелько О.К.

Згідно із офіційними запрошеннями наші збірні команди з футболу та волейболу брали участь у таких змаганнях:

Збірна команда із футболу серед дівчат посіла III місце у турнірі, присвяченому Дню фізичної культури та спорту, а у кубку області із футболу серед жінок – II місце (тренер Моргун Р.В.). Збірна по волейболу серед юнаків у турнірі у ВХПТУ№5 - III місце (тренер Петелько В.В.)

Продовження на стор.14

ВИРОБНИЧА ПРАКТИКА ЯК ПІДСУМОК

Продовження. Початок на стор.8

Свій перший досвід роботи учні груп №№25, 42, 23 за професією «Агент з постачання. Продавець продовольчих товарів» отримують на таких підприємствах: мережі магазинів «Україночка», «Варшава», «К-маркет», «А-маркет» та за межами міста Вінниці.

Там навчають гарно працювати, бути терплячим, досвідченим, професіоналом своєї справи: орієнтуватися в асортименті продукції, проводити консультування, продаж товарів, виконувати викладку товарів, вести облік реалізованої продукції, підтримувати порядок у торговому залі і на складі.

Кваліфікований фахівець за професією «Оператор з обробки інформації та програмного забезпечення» має найсучасніші знання у сфері обробки інформації та програм-

ного забезпечення, розробки, розміщення і супроводу Веб-сайтів, пошуку інформації в інформаційних мережах, супроводу та захисту інформаційно-комунікаційних комплексів.

Тому з великим задоволенням такі учні отримують місця для проходження практики на фірмах, що займаються виготовленням поліграфічної продукції, розробкою веб-сайтів, макетуванням та наповненням веб-сторінок. Зокрема, учень групи № 10 Суранов Євгеній працював на фірмі «Imann Solution» під керівництвом директора – Снідевича Андрія Сергійовича, до речі, теж випускника нашого навчального закладу.

Виконати капітальний ремонт комп'ютера, кваліфіковане обслуговування складних обчислювальних машин можуть «Електромеханіки з ремонту та обслуговування лічильно-обчислювальних машин».

Саме таких професіоналів раді бачити керівники на своїх підприємствах: ПП «Конекс», ПП «Він Втор Сервіс», ПП «Виробниче об'єднання Елка Сервіс», ТОВ ТК «Вінтелепорт». Учні засвоїли правила ремонту, налагодження, складання, монтажу та перевірки обладнання в цілому.

Оператори телекомунікаційних послуг виробничу практику відпрацьовують на УДППЗ «Укрпошта». Дівчата працюють на відділенні зв'язку м.Вінниці, Вінницької області, практично закріплюють та удосконалюють отримані знання та вміння на робочих місцях. Так на ВЗ №4 проходили практику з подальшим працевлаштуванням учениці групи №18 Галайдук Є., Причепи А. Співпраця з поштовими відділеннями багаторічна, плідна. Щорічно учениці відпрацьовували практику на кращих відділеннях, зокрема ВЗ №№1, 4, 7, 32 та ін.

На підприємствах поштового зв'язку впроваджуються нові технології, з'являються нові послуги, вдосконалюються традиційні послуги зв'язку. На даний час вимоги до оператора поштового зв'язку значно зросли. Сучасний оператор, крім поштових правил, повинен добре знати економіку, маркетинг, психологію, працювати на ПК та оргтехніці.

Виробнича практика дає учням можливість остаточно переконатися в правильності зробленого ними вибору. Звичайно, особливо важливих і відповідальних завдань молоді фахівці можуть й не отримати, але вони цілком здатні працювати рядовими виконавцями і брати участь у вирішенні загальних виробничих завдань. Міжнародне стажування наших учнів із закордонними роботодавцями сприяє професійному зростанню учнів, формуванню висококваліфікованих робітників нашої держави.

О.М. Маліхатко, ст.майстер

Здається, що це було давно, але пробігло всього три роки з того моменту, коли я вирішив для себе стати дипломованим кваліфікованим робітником. А бажанням моїм було здобути професію оператора з обробки інформації та програмного забезпечення.

Навчаючись за даною професією, вже на другому курсі я зрозумів, що мій напрямок розвитку та навчання – це веб-дизайн. На третьому курсі мені припали до душі уроки теоретичного навчання, які читала Мельничук Людмила Василівна, та виробничого навчання, які проводила Лукашенко Марія Михайлівна, по розробці та монтуванню веб-сторінок. Тому, коли на третьому курсі справа дійшла до переддипломної практики, я не сумнівався, що хочу розробляти, створювати та вести сайти. Це було моєю мрією і вона поступово здійснювалась.

Я знайшов підприємство, яке займається розробкою сайтів. Це -- Imann Solution. І влаштувався на практику. Я знайшов роботу за своїм покликанням. Під керівництвом директора – Снідевича Андрія Сергійовича, до речі, теж випускника нашого училища, я виконував роботи по розробці, макетуванню та наповненню веб-сторінок на замовлення, налаштування баз даних та засвоїв роботу з серверами.

Мої роботи були позитивно оцінені і керівник підприємства запропонував офіційне працевлаштування. Я був безмежно радий та вдячний собі і нашому навчальному закладу.

Тепер з позиції вже не учня, а дипломованого кваліфікованого працівника, я підтверджую власну думку, що зробив правильний вибір навчального закладу та професії для життя.

З повагою, випускник 2018 року ДПТНЗ «ВМВПУ», групи №10, Суранов Євгеній

Делікатес-маркет «Україночка» – перший продовольчий магазин міста Вінниці такого високого рівня обслуговування і якісної продукції. Асортимент продуктів харчування настільки різноманітний, що кожен може придбати те, що йому до смаку, і по кишені. Домашня кухня і колоритний дизайн магазину не залишить байдужим покупців.

Таким нам запам'ятався магазин під час проходження виробничої практики.

Ми, учні групи №23, що навчалися за професією «Агент з постачання. Продавець продовольчих товарів» проходили практики на 2 і 3 курсі в мережі магазинів «Україночка». Привітний персонал, усміхнені відвідувачі, ділові партнери, професіонал своєї справи директор магазину завжди були до нас привітні, навчали нас торговельній справі. Ось там ми отримали найбільший свій перший досвід роботи, за що дуже вдячні їм.

Професія продавця досить складна, і щоб овоїти її, потрібно гарно працювати, бути терплячим, досвідченим, професіоналом своєї справи. Робота з клієнтами потребує багато уваги та терпіння. Знання потрібно постійно поновлювати новими асортиментами продукції та їхніми виробниками.

Ми намагалися овоїти цей нелегкий вид діяльності, надіємося що у нас це вийшло і працівники магазину запам'ятали нас тільки з хорошого боку.

Учні групи №23, випуск 2018 рік

Ось і минув перший курс яскравого та насиченого навчання. У рамках виробничої практики я потрапила у дуже гарне кафе, до відповідального і цікавого колективу. Найбільше мені сподобався процес на кухні, особливо приготування кавових коктейлів, хоч воно і не входило у нашу програму, це був гарний досвід та нові знання.

Мені дуже сподобалось готувати смаколики, цікаві страви і радувати цим наших відвідувачів. Наш головний шеф-кухар завжди допомагав мені і розповідав, як зробити ту чи іншу страву краще, смачніше, або взагалі цікавіше. Ми робили гарний бенкет на 15 чоловік, це була досить напружена робота, але особисто я впоралася із цим завданням, навчилася нового.

У нашому кафе проходив майстер – клас по приготуванню суші, хоча в меню цього й не було. Це було досить цікаво, адже ми запросили суші-шефа, який був справжнім японцем! На жаль, українською знав тільки «добрий день» і «дякую», а ми японською взагалі нічого не знали. Це було дуже весело, довелося згадати англійську мову.

У кінці практики мене перевіряли на знання та вміння. Успішно пройшовши перевірку мені побажали успіху у майбутній професії. Ось так минула моя перша і незабутня практика.

Катерина Корольова, учениця групи №24

Моя перша практика – мій перший досвід.

Я, Король Карина, учениця групи №5 здобуваю найсмачнішу в світі професію - Кухар.

У цьому році я перший раз проходила виробничу практику, і у мене з'явилась можливість працювати в одному з ресторанів міста Вінниці.

У перший день перебування на практиці мене познайомили з колективом ресторану. Насправді я думала, що буде важко влитися в колектив, але працівники охоче допомагали мені, підтримували та вчили мене.

Спочатку я декілька днів спостерігала за організацією роботи на кухні та безпосередньо за кожним процесом приготування страв, а з часом мені доручили виконувати підготовчі процеси, хоч я хотіла приступити до приготування страв, але зрозуміла, що потрібно з чогось починати. Трішки пізніше, коли працівники побачили, що я роблю все зі старанням та бажанням, мене поставили працювати на гарячій цех. Першою приготовленою стравою був жульєн з куркою під вершковим соусом, на моє здивування вийшло досить смачно з першого разу. Після цього мені іноді доручали і більш важкі страви, які я з величезним бажанням готувала та прикрашала, так захоплювалась, що не помічала, як проходить час.

Так і закінчився один із важливих періодів мого навчання та я дуже вдячна всім, хто допомагав мені та вказував на мої помилки, давав адекватну критику моїм діям.

За період проходження практики я зрозуміла, що не дарма навчаюся за професією кухар, тому що наглядно побачила, наскільки це цікаво.

Мені дуже подобається ця потрібна, завжди актуальна, нелегка та відповідальна професія.

Карина Король, учениця групи №5

Я проходив виробничу практику на підприємстві ФОП Дзись О.Г. за професією «Монтажник інформаційно-комунікаційного устаткування». Під час роботи здобув навички оператора, закріпив знання, отримані під час навчання.

Мені довелося спробувати майже всі робочі моменти монтажника, такі як: операції з монтажу інформаційно-комунікаційного обладнання, підтримки в робочому стані локальних мереж, обробки інформації та подальше її використання, налагодження елементів та блоків ПК, налагодження роботи операційних систем, драйверів, офісного та іншого обладнання, встановлення нетипового програмного забезпечення, оновлення програмних продуктів.

Максим Норовічук, учень групи №14

ДЕНЬ ПАРТИЗАНСЬКОЇ СЛАВИ

22 вересня 2018 року вінничани відзначатимуть День партизанської слави та 77-му річницю партизанського та підпільницького руху в Україні в роки Другої світової війни.

День партизанської слави відзначається як данина всенародної поваги тим, хто в суворий воєнний час боровся з фашистами в тилу ворога, не шкодуючи свого життя.

6200 партизанських загонів і підпільних груп, які налічували близько мільйона людей, завдавали відчутних втрат гітлерівським військам на окупованій території, сприяючи просуванню частин і з'єднань Радянської Армії на захід.

На території України Вінниччина була однією з перших, де під керівництвом підпільних партійних організацій створювалися підпільні партизанські формування. Як свідчать архівні документи, перші партійні та антифашистські організації розгорнули свою діяльність у серпні-грудні 1941 року в місті Вінниці, Теплицькому, Гайсинському, Калинівському, Брацлавському, Немирівському, Липовецькому, Хмельницькому та інших районах.

Найбільш активним був підпільний партійний центр м. Вінниці, яким керував колишній директор Вінницького обласного театру, заступник директора бібліотеки ім. Тимірязєва Іван Васильович Бевз. Штаб базувався у бібліотеці ім. Н.К. Крупської.

Великий обсяг роботи виконувала Лариса Степанівна Ратушна, член Вінницького підпільного центру. Німецькі штампи і печатки копіювала з високою точністю. Писала і редагувала листівки, була зв'язковою підпільної організації. У 1944 році діяльність Лариси Ратушної було викрито, цього ж року після тривалих катувань гітлерівців Лариса Степанівна

загинула.

Сьогодні ми згадуємо і про подвиг воїнів Української Повстанської Армії, які боролися за незалежність України проти німецьких військ. Із розсекречених документів вже відомо, що вони доставляли багато клопоту німецьким окупантам.

На терені Вінницької області діяла група УПА-Південь. Вона була сформована влітку 1943 року під командуванням полковника «Батька» (Омеляна Грабця) на Уманщині. На початку 1944 року ця група складалася з 3-х Воєнних округів (ВО): ВО «Холодний Яр», ВО «Вінниця» та ВО «Умань». До ВО «Вінниця», яким командував командир «Ясен», входили курені «Сторчана», «Мамая» та «Буревія».

Історія рідко буває однозначною. У кожній медалі завжди два боки. Державне свято, присвячене героям партизанського руху в Україні, вшановує пам'ять всіх, хто боровся за визволення України від фашистської окупації. Проходять роки і прямих свідків того часу стає все менше. Але герої не вмирають. Вони завжди будуть жити в наших серцях.

В.С.Кермаш,

викладач суспільних дисциплін

ПАМ'ЯТАЙМО ЇХНІЙ ПОДВИГ!

Із кожним днем все далі від нас 2 світова війна. Все менше залишається свідків тих страшних подій. Хтось мудрий сказав: «Війна закінчується тоді, коли про неї перестають говорити, й саме тоді починається нова війна». Не можна забувати про той безцінний досвід. Нехай нині навколо цієї війни безліч протиріч, безліч суперечок, нехай немає однозначної оцінки тих подій істориків і політиків, але це сторінка історії нашої України, це скорботна сторінка історії кожного міста і села, кожної вулиці і кожної сім'ї. Не можна забувати свою історію, яка далека і суперечлива вона не була б.

Напад фашистських загарбників не обійшов стороною і нашу Вінниччину. Захопивши влітку 1941 року Вінницьку область, німецько-фашистські загарбники встановили у ній особливо жорсткий окупаційний режим. Ця жорстокість зумовлювалась ще й тим, що згодом тут були розміщені надсекретні нацистські об'єкти – ставки А.Гітлера «Вервольф» та Г.Герінга «Штайн-брух». Крім того, реалізуючи свої людононенавистницькі плани, нацисти приступили до створення на вінницькій землі спеціального району Форстенштадт, який передбачали заселити виключно німецькими колоністами. Місцеве населення розглядалось ними як раби, «недолюди» і підлягало фізичній ліквідації та знищенню непосильною працею. Всього під час окупації було замордовано до смерті понад 160 тисяч мирних жителів, майже 73 тисячі мешканців області насильно вивезли на нацистську каторгу. Обезлюднюючи захоплені території, гітлерівці нещадно грабували, по-варварськи нищили виробничо-господарські та соціально-культурні об'єкти, житлові будинки і спалювали на Вінниччині цілі села. Шістнадцять із них зазнали трагічної долі білоруської Хатині.

Війна... Вимов це слово – і побачиш, як у наших вкритих сивиною бабусь і дідусів зразу зникає усмішка з обличчя, на чолі ляжуть глибокі зморшки і в очах з'явиться невимовний сум. Війна... У цьому слові – біль і розпач матерів, стогін поранених,

плач сиріт. Це чорна ганебна сторінка в історії людства, події, від яких мимоволі здригнешся і тихенько помолишся, щоб такого більше ніколи не сталося.

Мільйони життів забрала Велика Вітчизняна війна. Це важко усвідомити, адже смерть однієї людини – це трагедія, а коли мільйони... На довгі 1225 днів і ночей наша Батьківщина була окупована фашистськими загарбниками. Але їм, як і численним завойовникам усіх часів, не вдалося поставити наш народ на коліна. Молоді солдати йшли воювати за країну, за наше з вами майбутнє.

Про одного із героїчних захисників Батьківщини розповідає учениця групи № 48 Жила Тетяна: «Мій прадідусь Радомський Олександр Петрович народився 10 серпня 1920 року в селі Копіївка Тульчинського району Вінницької області. У звичайній сім'ї селянина. У 21 рік пішов на фронт. У тій світовій війні брав участь з 1941 до 1945 року. Був снайпером у передових військах. Неодноразово отримував поранення. Проходив реабілітацію у шпиталі, після чого продовжував захищати Батьківщину. Дійшовши до Берліну, поставив свій підпис воїна-переможця на стіні Рейхстагу. Нагороджений орденами Вітчизняної війни, Червоного Прапора, Слави, Червоної Зірки, медалями «За відвагу», «За бойові заслуги», «За перемогу над Німеччиною у Великій Вітчизняній війні 1941-1945рр.», а також – «За доблесну працю».

По закінченню війни брав активну участь у діяльності ради ветеранів, систематично зустрічався з учнями коліївської ЗОШ, ділився своїм військовим та життєвим досвідом, брав активну участь у військово-патріотичному вихованні підростаючого покоління.

Я шаную пам'ять та пишаюсь своїм прадідусем, Радомським О.П., адже саме завдяки таким відданим, мужнім, героїчним людям наш народ переміг у ВВ».

Н.В. Яричук, викладач української мови та літератури; Тетяна Жила, учениця групи №48

ВІДЛУННЯ ВІЙНИ

Війна – це породження зла. Людського зла. Поєднання слів «людина» і «війна», суперечить усім людським законам добра. З давніх часів люди ведуть боротьбу, і з впевненістю сказати, що ця боротьба спрямована на те, щоб досягнути миру, дуже важко. Скоріш за все, виникає думка, що боротьба йде заради власних інтересів. Але війни – це не тільки минуле людства, це, на жаль, його сьогодення, у якому ми живемо.

Величезне щастя для нашого покоління – жити в мирний час. Але, на жаль, не завжди нам це вдається. Жити у злагоді. Ми досі чуємо відлуння страшних війн, через які довелося пройти нашому народові. Коли зустрічаєш очевидця подій Другої Світової війни, слухаєш його розповіді, перед очима чітко постає весь жах і людський біль, страшні втрати... Втрати, про які нам ще не все відомо.

Викликає подив те, що є люди, впевнені в правильності вирішення конфліктів шляхом вбивства мільйонів. Чи може нормальна людина приносити чужі життя на жертву власних амбіцій та фантастичних ідей? Чи це сила влади, що здатна легко підкорити того, хто пізнав її отруйно солодкий смак? Важко дати якісь відповіді на ці питання. Враховуючи ситуацію, яка зараз є на теренах нашої держави, взагалі чітко ніхто не може сказати, заради чого? Заради чого гинуть молоді хлопці? Та чи ще довго це буде тривати?

Висновок з цього можна зробити тільки один: незважаючи на те, чи то минулий час, чи сьогодення, людина та війна будуть тісно пов'язані між собою. І постійні суперечки, конфлікти, будуть переростати у війни до тих пір, поки це буде вигідно світу, у якому ми живемо. Навряд чи ми зможемо достукатись до тих людей, які знаходяться при владі, які крім власної вигоди не бачать нічого.

О.С. Обливач, майстер виробничого навчання

ТРАГЕДІЯ БАБИНОГО ЯРУ

Урочище Бабиного Яру – місцевість, яку пам'ятають, і про яку згадують щорічно із 29 вересня 1941 року. Жалюві події того осіннього дня у Києві є всесвітнім символом Голокосту. Байдуже скільки тоб років, яке твоє становище в суспільстві, без сліз та болю неможливо говорити про цю трагедію.

Спілкуючись із учнями нашого навчального закладу про події Бабиного Яру, була вражена їхніми знаннями про цей історичний факт. Молодь добре розуміє наслідки цієї трагедії. За два роки німецької окупації в Бабиному Яру було вбито близько 100 тисяч людей, абсолютну більшість становили євреї. Проте там були і радянські військовополонені, роми, психічно хворі, дітячі українського націоналістичного та радянського підпілля, яких окупаційні сили вбивали як заручників або за будь-яку найменшу провину чи невиконання владних розпоряджень.

Щоб зрозуміти те, що трапилось колись, про трагедію минулого варто говорити сучасною мовою. Саме тому в Україні щорічно проводяться різного роду заходи аби пам'ятати про Бабин Яр. Знято фільми, телепередачі за участі очевидців, тих, хто бачив «шлях до Бабиного Яру». Телеканалом «1+1» декілька років тому було створено спецпроект про тих, хто вижив. Учні 29 групи згадують, що усі серії були особливими, історія кожного із очевидців вражала до сліз, особливо дивує нелюдський характер та масштабність вчиненого злодіяння. Волею долі, завдячуючи обставинам хтось зміг врятуватись. Потрібно віддати належне та подякувати тим, хто ризикував власним життям та життям своєї родини, переховуючи у себе євреїв. Саме таким людям-героям було присвячено почесне звання «Праведник Бабиного Яру».

Трагедія Бабиного Яру – це історія усієї України. Майже в кожному містечку нашої держави є свій «яр», місце де гинули ні в чому не винні люди. Лише пам'ятаючи своє минуле ми матимемо гідне майбутнє.

Т.В. Нагірна, викладач української мови та літератури

МІЖНАРОДНИЙ ДЕНЬ ТУРИЗМУ

27 вересня – Міжнародний День туризму. А це означає, що всі люди в усьому світі, так чи інакше пов'язані з туризмом, екскурсіями і поїздками: здійснюють навколосвітню подорож або вибралися на день за місто, цивілізовані мандрівники, що відпочивають з комфортом, або непосидючі дикуни з рюкзаком за плечима, піші та автомобілісти, в своїй країні та за її межами, а також співробітники туристичних компаній, готелів і всі ті, хто забезпечує комфортний і безпечний відпочинок - сьогодні відзначають своє професійне свято.

Всесвітній день туризму було офіційно засновано Генеральною асамблеєю Всесвітньої туристичної організації в 1979 році в Іспанії, в місті Торремоліно.

Ця дата обрана в зв'язку з тим, що кількома роками раніше

цього ж дня, 27 вересня 1970 року, було прийнято Статут Всесвітньої туристичної організації. Метою свята є привертання уваги людей в усьому світі до туризму, його розвиток і пропаганда, збільшення його внеску в економіку світової спільноти, зміцнення міжнародних зв'язків і світу.

Щорічно Міжнародний день туризму присвячений певній темі, яку проголошує Всесвітня туристична організація, і відповідно, має різні цілі.

Так, наприклад, в різні роки День туризму був присвячений захисту природи і водних ресурсів, збереженню світової спадщини, розвитку громад, об'єднанню культур, спорту, боротьбі з бідністю, забезпеченню соціальної гармонії, миру і діалогу між цивілізаціями.

День туризму в Україні почали відзначати 27 вересня з 1998 року, після підписання відповідного указу «Про День туризму»

президентом Л.Кучмою, з метою підтримки ініціативи Державного комітету України з туризму. Таким чином, це професійне свято отримало в Україні офіційний статус.

Туризм, на мою думку, це веселі подорожі із родиною та друзями. Цим літом я з батьками подорожував Румунією. Ми вирішили відвідати замок графа Дракули, який розташований на невеличкій горі. У замку було тришки мотоциклів. Ми мали змогу побачити вбрання королів та самого графа Дракули, прибори, якими користувалися у 1012 році. При реставрації кімнат замку, знайшли тунель, який і досі досліджують. Я з родиною дуже гарно провів час, дізнався багато цікавого про історію цієї країни.

Максим Юзвак, учень групи №41

На мою думку, туризм відіграє значну роль як в економічному, так і духовному розвитку країни. Адже, коли людина подорожує, сама дізнається багато нового. Порівнює чужу культуру зі своєю, в економіці – вчиться на чужих помилках. Туризм відкриває в нас різні сторони, тому що під час подорожей бувають такі ситуації, коли потрібно приймати рішення дуже швидко. Так само ми можемо дозволити собі захоплюватись побаченими дітьми, адже стільки цікавого навколо нас.

Іванна Гринюк, учениця групи №41

Україна надзвичайно багата своєю історією, мальовничими куточками... Морське узбережжя, широкі степи, гори, ліси – різноманіття її пейзажів вражає, унікальні природні ресурси забезпечують відпочинок на будь-які смаки - від сонячних пляжів Криму до лижних курортів. Сьогодні для багатьох країн туризм вже став дуже прибутковою справою.

На розвиток туризму в Україні впливає кілька чинників. Зокрема, це недостатність методичної та організаційної підтримки підприємництва туристичної галузі та невеликі обсяги інвестицій у розвиток її матеріальної бази.

В Україні сьогодні реалізовується цілеспрямована політика щодо створення нових туристичних маршрутів.

Туристична діяльність також сприяє формуванню активної життєвої позиції молоді людини.

Наприклад, у туристичних походах молодь загартовує свій організм, зміцнює здоров'я, розвиває витривалість, силу й інші фізичні якості, здобуває прикладні навички й уміння орієнтування на місцевості, подолання природних перешкод, самообслуговування та інше. Особливі умови туристичної діяльності сприяють вихованню моральних якостей особистості: взаємопідтримки, взаємодопомоги, організованості і дисципліни, принциповості, чуйності й уваги до товаришів, сміливості, стійкості і мужності, почуття відповідальності. Особливо важливе значення туризму полягає в організації дозвілля для молоді. Він являється ефективним заміном фізичної праці, пробуджує в людині радість до життя, служить загартовуванню і підвищує життєдіяльність організму.

І.І. Довгань, викладач біології і географії

ДЕНЬ ПІДПРИЄМЦЯ

За традицією, у першу неділю вересня українці святкують День підприємця. У 2018 році дата припадає на 2 вересня.

Головна мета свята – відзначити важливу роль, яку відіграє підприємництво у національному господарстві країни, створюючи інноваційне середовище, відкриваючи шлях до перетворень, тобто прискорює рух економіки шляхом ефективності, раціоналізації та постійного оновлення.

Досвід економічно розвинених країн світу переконливо свідчить, що Україна може досягти сучасних стандартів рівня життя населення лише за умов формування економіки, заснованої на малому та середньому бізнесі.

Дата святкування була встановлена указом Президента № 1110/98 від 5 жовтня 1998 року. Підприємницька діяльність в Україні реалізується в різноманітних організаційно-правових формах господарювання та формах власності, зокрема державної, комунальної, колективної, приватної.

Як відомо, згідно зі статтею 42 Конституції України кожен громадянин країни, без винятку, має право займатися підприємницькою діяльністю, якщо вона не заборонена законом.

Важливим є те, що суб'єктами підприємницької діяльності можуть бути, як громадяни України та інших держав, приватні підприємці і юридичні особи всіх форм власності, встановлених Законом України «Про власність».

Для ведення успішної діяльності необхідно мати інтелект, твердий характер, стійкість до стресів та жилку бізнесмена. Ця діяльність пов'язана з вели-

кими фінансовими ризиками. Щоб справа приносила успіх, підприємцю необхідно добре розбиратися в економіці, знати бухгалтерський облік, слідкувати за змінами в законодавстві, так як порушення законів несе адміністративну та кримінальну відповідальність.

До законодавчих актів із цих питань слід віднести Закони України «Про власність», «Про підприємництво», «Про підприємства», «Про господарські товариства», в яких визначаються загальні правові, економічні та соціальні засади здійснення подібної діяльності.

При цьому обумовлені свободи і обмеження в здійсненні підприємницької діяльності, основні принципи, організаційні форми та умови її здійснення.

Із нагоди Дня підприємця у великих українських містах щорічно проводяться урочисті заходи. Як правило, це виставки послуг і товарів, урочисті прийоми, в тому числі, в органах влади, а також різного роду форуми, в яких беруть участь як представники підприємницької сфери, так і чиновники.

Отже, щоб стати успішною людиною в бізнесі, потрібно здобути сучасну освіту, яка дасть орієнтир для повної реалізації задуманих планів та ідей.

Як приклад, успішні випускники нашого навчального закладу, які стали професійними підприємцями, – Усатюк Павло, Зарванський Олександр, Ілюшин Валентин, Савлук Юлія, Германюк Володимир, Юрків Зіновій, Натитник Вероніка.

Тому все в ваших руках, потрібно тільки бажання, наполегливість, терпіння, зусилля та стійкий характер до успіху.

Т.М. Шафорост, викладач спецдисциплін

НАЙСУЧАСНІША ПРОФЕСІЯ – ПРОГРАМІСТ

День програміста – професійне свято, яке відзначають 13 вересня.

У переліку перспективних спеціальностей напрям інформаційні технології займає особливе місце. Ця галузь вже змінила світ і продовжує відігравати ключову роль у подальшому технічному та інтелектуальному прогресі. Без комп'ютерів людству вже не обійтися, і фахівці, що в них розбираються – скрізь користуються підвищеним попитом.

Програміст – це фахівець, що володіє аналітичним складом розуму, гарною пам'яттю, здатністю вести складні математичні розрахунки, об'єктивно оцінювати можливості технологій та їх використання в кожному конкретному випадку.

Для того, щоб бути конкурентоспроможним на ринку праці, йому знадобиться постійно розвивати свої знання в області програмування. Також необхідно встигати стежити за всіма змінами в сфері комп'ютерних технологій, в чому знадобляться допитливість і вміння працювати з великою кількістю інформації. Фізично не активна робота програміста вимагає від нього посидючості, зосередженості і вміння доводити до кінця тривалі, рутинні справи.

Сучасному програмісту не обійтися без знання англійської мови. Він повинен відмінно розбиратися в будові комп'ютерів, знати принципи його роботи і володіти технікою швидкого друку на клавіатурі наосліп. Для роботи над проектами йому не обійтися без ініціативності та вміння працювати в колективі.

Карина Кушнір, учениця групи №12

VIVAT, «МОЛОДІЖНИЙ ВІСНИКУ»!

Продовження. Початок на стор. 1

Голова правління обласної організації Національної спілки журналістів України, заслужений журналіст України, лауреат літературної премії ім. Михайла Стельмаха Василь Паламарчук, директор будинку учителя Тетяна Мельник, член правління Вінницької організації Національної спілки журналістів України та Вінницького обласного об'єднання Всеукраїнського товариства «Просвіта» ім. Тараса Шевченка Світлана Травнева (Єлісеєва) нагородили переможців кубками, дипломами, подяками та цінними подарунками. Вельмишановне журі зазначило, що з кожним роком все більше учасників беруть участь у цьому конкурсі, тому було досить важко визначити переможців.

Відзначити конкурсантів виявили бажання і громадські організації: Вінницьке обласне об'єднання Всеукраїнського товариства «Просвіта» ім. Тараса Шевченка, гро-

мадська організація «Всеукраїнське об'єднання «Вінничанка», Вінницька обласна рада Українського товариства природи, голова координаційної ради Вінницького крайового козацького молодіжного об'єднання «Молода Подільська Січ» Шпак-Мельник Валентина Харитонівна; Голова Вінницької обласної організації Всеукраїнського об'єднання ветеранів Валентина Дмитрівна Ратова.

Урочистості було розпочато виступом голови журі Василя Паламарчука, який вручив посвідчення Національної спілки журналістів України Гнатюк Олені Михайлівні, майстру виробничого навчання та Жилі Тетяні Сергіївні, учениці групи №48.

Найвищу нагороду у номінації «Краща друкована газета», а саме гран-прі конкурсу отримало періодичне видання ДПТНЗ «ВМВПУ» «Молодіжний Вісник». Щиро вітаю редколегію і весь педагогічний та учнівський колектив навчального закладу з перемогою!

Окрасою заходу були виступи солісток народного художнього колек-

тиву студії естрадно-джазового вокалу Будинку культури вчителя Дарини Кравець, Анастасії Бабій та Злати Врабіє.

У номінації кращий фоторепортаж творча група у складі Болобан Злати, учениці групи №29, Жили Тетяни, учениці групи №48, та Наваліхіна Івана, учня групи №7, посіла почесне II місце.

Журі відмітило високий професіоналізм редколегії стінної газети «Натхненної музики творець», яка була визнана кращою у своїй номінації.

Також призіві місця посіли радіорепортажі: «Голос МВ» та «Пізнаємо світ». Дуже приємно відзначити, що представники нашого навчального закладу вже п'ятий рік поспіль виборюють перші місця, а цього року не було жодної номінації без наших переможців.

Так тримати! Vivat, ДПТНЗ «ВМВПУ»!

Тетяна Жила,
учениця групи №48

ДЕНЬ ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ

Продовження. Початок на стор. 9

Змагання в рамках обласної Спартакіади ПТНЗ:

У рамках обласної Спартакіади - міні-футбол (дівчата) – вибороли II місце (команду підготував Моргун Р.В.);

команда юнаків із міні-футболу посіла II місце (команду підготував Моргун Р.В.);

команда юнаків із легкої атлетики посіла II місце (команду підготувала Петелько О.К.);

команда дівчат із легкої атлетики посіла I місце (команду підготувала Петелько О.К.);

Команди з настільного тенісу - дівчата посіли III місце, юнаки II місце (відповідальний Миронюк Б.В.). Також збірні команди з шахів – дівчата посіли VI місце, юнаки V місце (відповідальний Петелько В.В.) Збірна команда юнаків із фут-залу (відповідальний Моргун Р.В.), виступаючи в зональних змаганнях, вибороли II місце та VII місце у фіналі Спартакіади.

Згідно із положенням про спортивні ігри «Козацька наснага 2018» взяли участь у фінальних обласних змаганнях на базі Зозівського ПАЛ і вибороли V місце. Команду підготував Петелько В.В.

I, нарешті, ми чемпіони - I місце у загальнокомандному заліку обласної Спартакіади ПТНЗ!

Участь у Всеукраїнській спартакіаді ПТНЗ:

У рамках Всеукраїнської спартакіади серед ПТНЗ шість учнів нашої команди із футзалу: Вер-

гелес Євген, Керпань Антон, Бондаровський Владислав, Підгаєцький Дмитро (гр. №42), Теке Мустафа (гр. №25), Єлісеєв Максим (гр. №41) були делеговані у складі збірної області до міста Харків на фінальні ігри, де вибороли VII місце. Команду підготував Моргун Р.В..

Учні груп: №20 - Жилия Олег, №18 - Лавренюк Анастасія, №10 - Цимбал Руслана взяли участь у Всеукраїнській Спартакіаді у складі збірної команди Вінницької області з волейболу та вибороли V місце. Спортсменів підготував В.В. Петелько. Учні Нікрасевич Владислав (гр.№35) та Буренко Олександр (гр.№23) у складі збірної команди Вінницької області вибороли III місце з настільного тенісу у Всеукраїнській спартакіаді серед ПТНЗ, що проходила у м. Чернівці (підготував та супроводжував команду Петелько В.В.)

Дорогі учні та колеги! Нехай фізична культура і спорт стануть вашими союзниками на все життя, принесуть вам радість і енергію, відчуття вічної молодості. Бажаємо всім міцного здоров'я, успіхів, наполегливості та перемог у всіх справах! Нехай щастить усім, хто присвятив своє життя спорту, популяризації та розвитку сфери фізичної культури.

Бажаємо всім міцного здоров'я, вдалих стартів, досягнення нових життєвих і спортивних висот!

В.В. Петелько,
керівник фізичної культури

СПОРТ У ЖИТТІ ЛЮДИНИ

8 вересня в Україні відзначається день спорту.

Чи варто вважати спорт даремною тратою власного часу.

Навпаки. Заняття спортом дуже важливі для здоров'я. Тим більше, що для зарядки достатньо виділити п'ятнадцять-двадцять хвилин на день, у будь-який зручний час.

За бажанням можна підібрати тренування, які припадуть до смаку. Комуś подобається бігати, комуś кататися на велосипеді. А ще можна займатися йогою, гімнастикою, плаванням. Видів тренувань настільки багато, що улюблене заняття знайдеться для кожного. Головне, щоб була мотивація.

Найцінніше, що є у людини — це здоров'я. Його не можна купити ні за які гроші. Єдине, що залишається — берегти й підтримувати своє тіло у формі. Заняття спортом — це приємний і доступний спосіб турботи про себе, про своє тіло.

Як би ми іноді не лінувалися, не стверджували протилежне, але наше тіло любить фізичне навантаження. Коли м'язи в тонусі, організм з легкістю долає будь-які фізичні навантаження. І як наслідок, людина відчуває себе ба-

дьорою, повною сил.

При цьому не потрібно багато часу витрачати на важкі тренування в спортзалі. Цілком достатньо робити зарядку вранці та регулярно відвідувати заняття з фізичної культури. Якщо є охота збільшити навантаження, можна ввести в свій режим три або чотири тренування на тиждень, спрямовані на заняття улюбленим видом спорту.

Тренування важливі ще й тому, що в їх процесі мозок по-справжньому відпочиває, а тіло працює на отримання нової енергії. Якщо заняття підібрані правильно, виконуються з урахуванням усіх вимог, то наприкінці людина відчуває себе бадьорою та повною сил.

Кожна людина повинна любити себе, піклуватися про своє здоров'я. Мало просто тепло одягатися в холодну пору року та стежити за харчуванням. Потрібне саме фізичне навантаження.

Спорт завжди гідний поваги. Він розвиває силу волі та мотивує прагнення до перемоги у всіх сферах діяльності. Спортсмени завжди є прикладом для наслідування. Тож приєднуйтеся до їх числа і ви!

Карина Кушнір,
учениця групи №12

ОСВІТА – ДОРОГА В МАЙБУТНЄ

Не питайте дітей, ким вони хочуть бути, коли виростуть, а запитайте їх про те, які проблеми вони хочуть вирішити.

Хайме Касап, головний спеціаліст корпорації Google у сфері освіти

Ні для кого не є секретом, що навчальний заклад повинен навчати дітей навичкам, яких вони потребуватимуть у майбутньому. Але майбутнє неможливо передбачити, і сьогодні найважливішим завданням професійного закладу освіти є забезпечення того, щоб діти виявляли бажання і мужність розвиватись решту свого життя.

Розвиток особистості є однією з основних потреб людини. Крім того, більшість робочих місць у майбутньому потребують мотивованих працівників, що здатні вчитися ново-

му та розвивати себе, залежно від того, як розвивається професія та суспільство. Тому училище має підготувати їх до майбутніх змін у суспільстві.

Сучасна освіта поступово відходить від парадигми індустріального призначення, де люди навчалися за однією конкретною функцією. Конкурентні умови в глобалізованому світі вже суттєво змінилися, і сьогодні ми володіємо повноваженнями, які можна замінити машиною чи дешевою робочою силою.

У майбутньому ми виживемо на різноманітних професійних компетенціях, у поєднанні з інноваціями, креативністю та здатністю співпрацювати між різними дисциплінами, релігіями, народами та культурами.

Це також означає, що навчальні середовища закладів освіти повинні відображати розвиток суспільства. Вони повинні бути структурно гнучкими та підтримувати нові та різноманітні методи навчання, які будуть корисні як учням, так і педагогам у нових та універсальних формах.

Хто сказав, що всі діти краще навчаються, сидючи на стільці? Діти навчаються по-різному і використовують різноманітне поєднання п'яти почуттів. Найголовніше, що вони навчаються вчитися, і тому радість навчання протягом усього життя є важливою передумовою.

Дослідження свідчать, що соціальна спадщина учня впливає на здатність до навчання. Але вчительська діяльність також відіграє вирішальну роль. Навчання має бути веселим та надихаючим. Сучасна освіта має до-

помагати передавати найважливіші цінності майбутнім поколінням, саме: сталість, взаємодія, автономія, оригінальність та співпереживання.

Професійні здібності учні мають здобувати через проектне навчання, якому допомагає педагог, батьки та роботодавці, у співпраці з іншими, перетворюючи ідею в реальність. Метою училища є навчити учнів витривалості, формувати їх громадянську позицію та розвивати індивідуальні творчі здібності.

На таких засадах має будуватись майбутнє професійної освіти, зокрема, майбутнє кожного учня, що є важливим саме по собі, і в цілому майбутнє українського суспільства, побудованого на європейських цінностях.

Н.Л. Гавриш,
викладач спеціальних дисциплін

МРІЇ ПРО НАЙДОРОЖЧЕ...

**“Хай сплять спокійним сном маленькі діти,
Земля – людей домівка, а не тир.
Нехай в повітря летять не кулі, а квіти.
Хай зброю всі складуть, хай буде мир”**

Н.Крайнюк

Я хочу, щоб мрія кожного українця цього року здійснилася, адже головне, чого ми прагнемо, – мир: у люблячому серці, у затишному домі, на квітучій Батьківщині і на всій неозорій Землі... Я дуже сподіваюсь на поліпшення економічної ситуації у державі, припинення військового протистояння на Сході та щиро зичу усім здійснення світлих бажань. Думки мають властивість матеріалізуватися, але замало тільки жадати, важливо робити все, щоб втілити мрії у життя.

Важко спостерігати за тим, як діти подорослому почали мислити, як вони глибоко розуміють самі поняття: мир, любов, милосердя, добробут... і щоб мама з татом були поруч. Діти надсилають бійцям АТО зворушливі листи з малюнками: танк, який стріляє кольоровими кульками, а над Україною світить яскраве сонце й у чистому блакитному небі пролітають літаки, прикрашені барвистими стрічками; пишуть вірші сповнені безмежною вдячністю, гордості, щирості та душевного тепла.

Як страшно, що багато дітей знають про війну не з прочитаних книг, фронтних спогадів дідуся, переглянутих кінофільмів...

Про мир і щастя мріють люди споконвіку, скільки існує людство, стільки й живе у серцях чарівна милозвучна пісня любові. Бо ж лише коли панує мир, здійснюються найзаповітніші мрії людини, її надії і помисли. Тоді кожен може реалізувати себе повністю, розкрити свої здібності і таланти.

Мир на землі — це найбільше благо. І для реалізації цього кожен вкладає частинку своєї

праці, адже тільки разом можна досягнути мети.

Педагогічний та учнівський колектив училища вже не вперше допомагає бійцям на сході. Ми проводили благодійні акції, приєднувалися до “Естафети милосердя”, перерахували одноденний заробіток постраждалим внаслідок виконання військових завдань в зоні АТО, відвідували поранених у Вінницькому обласному клінічному шпиталі Ветеранів війни, придбали бронжилети для наших патріотів, готували захисникам вітамінну суміш “Еліксир Перемоги” зі словами побажання на етикетці “Хай Бог дасть на здоров’я”, відправляли захисникам на лінію фронту більше 320 літрів консервації, писали сповнені вдячності і любові листи...

Адміністрація ДПТНЗ «Вінницьке МВПУ» активно сприяє

наданню гуманітарної підтримки бійцям Національної Гвардії та Збройних Сил України з Вінниччини.

28 вересня 2018 року у дворі Департаменту освіти і науки Вінницької ОДА відбулось завантаження транспортних засобів, які вирушають до зони бойових дій. Гуманітарний вантаж від учнівського та педагогічного колективу училища містив: домашню випічку, консервацію, трав’яний чай, приготований за авторським рецептом викладача фізичної культури В.В. Петелька, часник та побутові речі (матраци та на матрацики).

Волонтерський рух ДПТНЗ «Вінницьке МВПУ» не припиняє своєї діяльності, а надихає колектив учнів, педагогів та батьків на нові справи заради підтримки бійців та наближення до перемоги. Зараз надзвичайно важливо продовжувати цю боротьбу в тилу як волонтери, не заради влади чи нагород, а лише для мирного майбутнього наших дітей, і щоб Україненька була розкішною та процвітаючою.

Тому завдання у всіх людей на землі одне — творити добро, допомагати ближньому і свято берегти пам’ять про тих, хто ціною власного життя захищає наше майбутнє.

Герої не вмирають! Як же часто лунають ці слова у різних областях нашої України. Скільки їх?.. Полеглих у жадливій гібридній війні на Сході. Скільки страшних звісток отримали рідні загиблих воїнів?! Тож збережімо вічну пам’ять для нащадків.

Ми виховуємо нове покоління, адже все починається з самої людини, з її душевного стану, поведінки, відчуття гармонії з навколишнім світом. І треба любити цю диво-планету, захоплюватись і вміти милуватися, переживати, спостерігати і знати, для чого ми прийшли у цей світ.

А приходять людина для добра, любові та радості.

Л.О. Біла, заступник директора з виховної роботи

ЛИСТ СОЛДАТУ

Щорічно наш навчальний заклад, ДПТНЗ “Вінницьке МВПУ”, готовий відгукнутися та допомогти бійцям, які захищають нашу країну. Учні групи №39 не залишилися осторонь, а двоє із них проявили ініціативу та оформили лист на підтримку бійців збройних сил України. Кривонос Богдан намалював яскравий малюнок, а Ваколюк Дмитро представив авторський вірш. Відвертість цього вірша може розчулити будь-кого, адже його батько є учасником бойових дій та захисником України, отож Дмитро, як ніхто інший знає нелегку службу батька та його побратимів:

Намалюю я раненько
Лист солдату із АТО.
Намалюю свою мрію:
Як ми їдемо в авто.

Іграшки різноманітні,
І веселі, і привітні.
Та пухнасте котенятко,
Що приніс в дарунок татко.

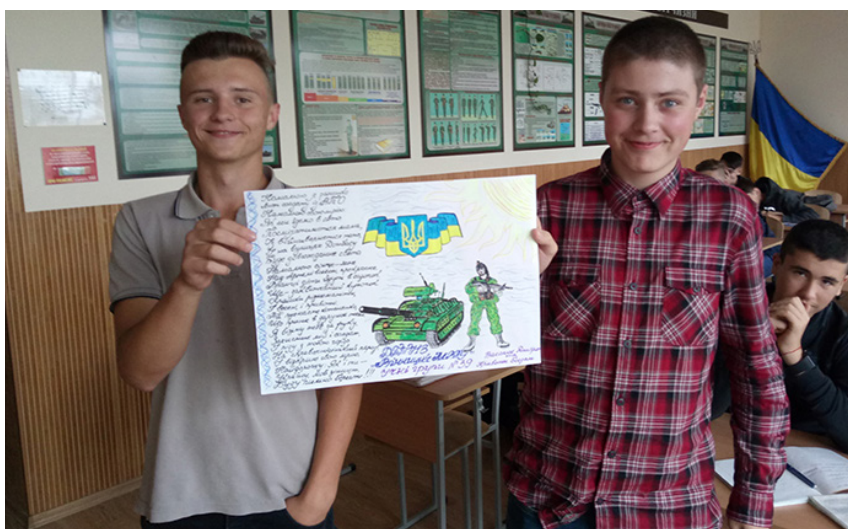
Посміхатиметься мама,
Із війни вернеться тато,
І на вулицях Донбасу
Буде довгождане свято.

Я візьму тебе за руку,
Захисник мій і солдат,
І піду з тобою гордо
На справжнісінський парад!

Намалюю сонце – ясне
Над Артемівськом, прекрасне.
Вранці діти йдуть в садочок.
Ще – заквітчаний куточок.

І відкрию свою мрію,
Найдорожчу; як і ти –
Україну, мов зіницю,
Буду пильно берегти!!!

Ваколюк Дмитро, учень групи №39

ЕКСКУРСІЯ ДО ПРИВАТБАНКУ

Учні групи № 34, які навчаються на 3 курсі за професією «Оператор телекомунікаційних послуг» 12 вересня 2018 року побували на екскурсії в Приват-Банку. Такою нагодою дівчата скористалися вперше.

Працівник банку розповів, що банк був заснований у 1992 році. Він є лідером банківського ринку країни. За даними дослідження GFK Ukraine у II кварталі 2018 року з ними співпрацюють 53,4% українців – фізичних осіб старших 16 років. Вважають основним банком 45,9% користувачів банківських послуг – фізичних осіб, що більше, ніж у інших двадцяти банках разом взятих.

Серед корпоративних клієнтів у 2018 році цей показник для ПриватБанку становить:

- юридичні особи: 57,4% співпрацюють, а 37,8% вважають своїм основним банком;

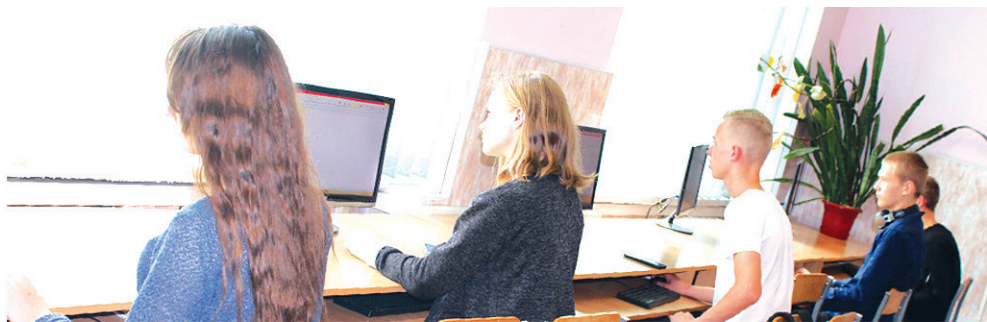
- суб’єкти підприємницької діяльності – фізичні особи (СПД ФО): 72,9% співпрацюють, 66,1% вважають своїм основним банком.

ПриватБанк є одним з найбільш інноваційних банків світу. Наприклад, понад десять років тому банк став одним із перших у світі, що почав використовувати одноразові SMS-паролі. До останніх інновацій, які отримали визнання у всьому світі, належать такі продукти, як платіжний міні-термінал, вхід в Інтернет-банкінг через QR-код, онлайн-інкасація, а також десятки різноманітних мобільних додатків.

Завдяки екскурсії учні більш детально ознайомилися зі своєю професією, навиками в роботі та важливістю отримання якісної освіти для майбутнього висококваліфікованого робітника.

Підготувала Т.М. Расулова, майстер виробничого навчання

РОЗПОЧАВСЯ НАВЧАЛЬНИЙ РІК

Свідоцтво
про
реєстрацію
Серія ВЦ
№696-54-Р

Назва видання:
«Молодіжний вісник»
Видавець та
засновник: ДПТНЗ «ВМВПУ»
Відділ розповсюдження:
(0432) 27-45-64
Ціна: договірна

Головний редактор: М.М.Тютюнник.
Літературний редактор:
І.В. Ластівка, Н.В. Яричук.
Редколегія газети «Молодіжний вісник»:
Л.В.Березюк, О.М.Гнатюк, Т.М. Расулова
та члени учнівського самоврядування.
Фотокореспонденти: К. В. Старкова, Т.С.Жила.
Комп'ютерна верстка: Г.П. Олексієнко.
Адреса редакції та видавця:
м. Вінниця, вул. Стрілецька, 5, Т: (0432) 27-45-64

Статті публікуються у порядку обговорення.
Автори надрукованих матеріалів відповідають
за добір і точність наведених фактів і даних, інших
відомостей.
Редакція залишає за собою право редагувати та
скорочувати текст.
Рукописи не рецензуються і не повертаються.
Думки авторів публікацій не завжди збігаються з
точкою зору редакції.

Віддруковано в друкарні
ТОВ «Прес Корпорейшн
Лімітед», м. Вінниця,
вул. Чехова, 12а.
Телефон:
(0432) 55-63-97
Замов.№18 75 05
Тираж: 1000 шт